

KESZTHELYI HÍRLAP

KESZTHELYRŐL ÉS KÖRNYÉKÉRŐL FEKETÉN-FEHÉREN

Tisztelt Keszthelyi Polgár! Kedves Olvasó!

Tél van, hó még alig esett, jönnek az ünnepek, de sajnos a koronavírus is itt van velünk, jóval több áldozatot szedve, mint a tavaszi első hullámban. Egyre több rokonunk, barátunk, ismerősünk testközelből megélt élménye a karantén – és olykor a miénk is... Korlátozások közepette, személyes kapcsolataink legtöbbször nélkülözve kell élnünk, a kieső jövedelmekről, ellehetetlenülő vállalkozásokról, leállt turizmusról nem is beszélve. 2020 minden bizonyítással a nagy veszteségek éveként fog bevonulni a történelembe: a gazdasági károk mellett számos kiemelkedő személyiség fejezte be földi útját, és nagyon sok családban veszítették el azokat, akik a legfontosabbak voltak számukra.

Sokáig hallgattunk... Ennek az újságnak már szeptemberben vagy októberben, de legkésőbb novemberben meg kellett volna jelennie. Sokan várták, sokan kérdezték tőlünk, hogy mikor jön már végre a „Hírlap”. Az élet azonban sokszor felülírta terveinket, és bármilyen lelkes is kicsiny szerkesztőségünk, a család és a munka mindannyiunknál elsőbbséget kellett, hogy élvezzen ezekben a nehéz, embert próbáló időkben.

Mert igen, megviseli az embert a bezártság, a bizonytalanság, és legfőképpen a közösségi események hiánya. Nem ölelhetjük meg egymást még jó ideig úgy, ahogy megszoktuk, nincsenek társasági események, és a rokonok, barátok is kétszer meggondolják, hogy találkozzanak-e.

Ebben a helyzetben gyűjtöttük csokorba, vagy ha úgy tetszik, kévébe azokat a híreket, amelyeket kiegyensúlyozottan működő helyi média esetén nem nekünk kellene megírunk. A vélemények karcosak, a kritika erős, de mindig tényeken alapulnak írásaink. Tesszük mindezt egy jobb világba, őszintébb és igazságosabb társadalomba vetett hittel, amelyet mostanában felerősít az ünnepi várakozás. Hamarosan eljön az év legsötétebb napja, ami után már egyre rövidebbek lesznek az éjszakák. Addig is gyűjtsünk fényeket! Áldott, békés ünnepeket és az ideinél mindenképpen boldogabb évet kívánva, maradunk tisztelettel:

a ****belyi Hírlap szerkesztősége

Téli dupla lapszámunk tartalmából:

A KÉVE első éve: mérlegen az önkormányzati munka – 2-3. oldal

A KÉVE-frakció tagjai jó és rossz élményeiről, tapasztalataikról és eredményeikről számolnak be.

Keszthely város önkormányzata adót emel – 4. oldal

Adóemelés helyett takarékoskosságot, a propaganda-költségek csökkentését javasolja a KÉVE.

Szakmai állásfoglalás a keszthelyi Balaton-parti területsáv lakóépületekkel történő beépítéséről – 5. oldal

Helyet adunk a Keszthelyi Városvédő Egyesület közleményének, ezzel is támogatva kezdeményezésüket.

Egy maroknyi történelem, avagy egy katonatiszt emlékei – Beszélgetés Rákos Sándor nyugalmazott alezredessel – 6-7. oldal

91 éves interjúalanyunk világháborús és 1956-os emlékeiről, 50-es és 60-as évekbeli keszthelyi élményeiről mesél.

Az összes Zimmer: frei – 8. oldal

A járványhelyzet miatti korlátozások fokozottan sújtják a vendéglátó-, szálloda-, és szórakoztatóipart, ezeken keresztül pedig Keszthely és a balatoni régió gazdaságát.

Politikai bosszú miatt kényszerült bezárni éttermét a volt önkormányzati képviselő? – 9. oldal

Herold János szerint közéleti tevékenysége miatt nem hosszabbították meg cégének helyiségbérleti szerződését.

Magyarfoci – Egyszeri fellángolás vagy tartós fejlődés? – 10. oldal

Az EB-részvétel és a Nemzetek Ligája-csoportgyőzelem sem fedi el a magyar labdarúgás rendszerszintű problémáit.

„Vegyenek el mindent, csak szabad sajtót adjanak!” – Az Index-ügy előzményei és következményei – 11. oldal

A független média már régóta a Fidesz célkeresztjében van, de ezúttal a nyúl elvette a puskát a vadásztól. Publicisztika.

Békejel – Dal a családon belüli erőszak és a rendszerszintű embertelenség áldozataiért – 12. oldal

A keszthelyi születésű Bálint Natália operaénekesnő közösségi finanszírozásból forgatott videoklipet.

Adventi gondolatok – 13. oldal

Az ünnep eredeti üzenete az elcsendesedés, befelé figyelés, nem pedig a mértéktelen és értéktelen fogyasztás.

Hogyan keltsünk gyűlöletet? 1. lecke – 14. oldal

Ellenségkép, manipuláció, vásári látványosságok: ez lenne a sikeres városvezetés titka?

Petíció a Balaton-part megvédéséért – 14. oldal

Ne épülhessenek lakóingatlanok, apartmanházak a Balaton-partra – a KÉVE aláírásokat gyűjt.

Mi lesz veled, Georgikon? – 15. oldal

A nagymúltú egyetemi kart újabb átszervezések és leépítések sújtják. Milyen következményei lehetnek ennek Keszthelyre nézve?

KÉVE „szolgálati közlemények” – 16. oldal

Elindult interneten hallgatható rádióműsorunk, a Keszthelyi civil kontroll című podcast. A KÉVE segít a mostani járvány és ünnepek alatt is a rászorulóknak. Támogatási lehetőség a szabad sajtónak.

Nyugodjék békében dr. Ifi Ferenc!

Szomorúan értesültünk dr. Ifi Ferenc önkormányzati képviselő, a Pénzügyi és Ügyrendi Bizottság elnöke, rádiológus főorvos haláláról. Személyében régivágású, becsületes úriember, nemes politikai ellenfél távozott, akivel emberi hangnemen lehetett vitatkozni és gyakran szót érteni közös ügyeinkről. Emlékét tisztelettel megőrizzük!

A KÉVE első éve: mérlegen az önkormányzati munka

Eltelt egy év az önkormányzati választás óta. A KÉVE önkormányzati képviselői számos tapasztalattal lettek gazdagabbak a testületi munka során, amelyeket most megosztanak az olvasókkal. Mire emlékeznek vissza szívesen és mire kevésbé? Milyen a viszonyuk kormánypárti kollégáikkal? Vannak-e olyan ügyek, amiket sikerült megoldaniuk? Mit tehet ma az ellenzék Keszthelyért? — ezekre a kérdésekre kerestük elsősorban a válaszokat, de számos más kulisszatitkot is megtudtunk. A három városatya ugyanis a képviselői munka örömeiről és árnyoldalairól egyaránt beszélt lapunknak.

„Négerként a Ku-Klux-Klan gyűlésen”

Ellenzéki pozícióban lenni egy fideszes többségű testületben meglehetősen hálátlan feladat, ráadásul az önkormányzatiság illiberális keszthelyi változatában az ügyrenddel alaposan körülbástyázott kormánypártiak mindent meg is tesznek annak érdekében, hogy a KÉVE képviselői ne érezzék kényelemben magukat, és véleményüket minél szűkebb keretek között fejthessék ki. **Molnár Tibor** gyakran hangoztatja, hogy a bánmód hasonlóan szívélyes ahhoz, mint amikor valaki afro-amerikaiként vesz részt egy Ku-Klux-Klan gyűlésen. **Czuth Zoltán László** kiemelte, hogy bármilyen szakmai érvet hoz fel, személyeskedő kioktatásban van része, és mint volt polgármesterjelöltet, folyamatosan támadják különböző kreált ügyekkel. **Dékány Péter** pedig azt sérelmezte leginkább, hogy gyakran a még a korának kijáró tiszteletet sem kapja meg a polgármestertől, ráadásul folyamatosan arra célozzanak politikai ellenfelei, hogy nem idevalósi, nem ismeri a várost. Válaszként ő mindig megemlíti, hogy édesanyja révén zalai származású, így gyakorlatilag visszatért ide, arról pedig nem tehet, hogy vasutas szüleit ide-oda helyezték az országban. Hogy nem él itt évtizedek óta, még előnyt is jelenthet, hiszen más szemszögből látja azokat az „öslakosok” által megszokott dolgokat, amik a régebb óta itt élőknek fel sem tűnnek.

A lekezelés, kioktatás és lejáratás tehát fideszes oldalról már gyakorlattá vált.

Czuth Zoltán László:
Szakmaiság mindenek felett

Természetesen vannak emberi gesztusokra képes kormánypártiak is – dr. Ifi Ferenc halála után sajnos eggyel kevesebben...

Ügyek és megoldások

Egy önkormányzati képviselő hatékonyságának fokmérője, hogy milyen ügyeket tud megoldani, csökkentve ezzel a lakosság problémáit. E téren a KÉVE képviselői meglehetősen aktívnak bizonyultak, bár számos javaslatukat a fideszes többség egyszerűen lesöpörte az asztalról, vagy éppen kisajátította eredményeiket. Így történt ez a Keszthely és Budapest közötti közvetlen vonatok megmaradásáért **Molnár Tibor** által indított petíció esetében is, amelyet a világhálón több mint 4500, papíron pedig több száz ember írt alá, majd mégis Maninger Jenő és Nagy Bálint pózoltak a minisztérium előtt mint a keszthelyi vonatok megmentői.

Dékány Péter:
Kemény munka, kemény kérdések

A karmelita bazilika előtti buszmegállót elfoglaló hajléktalan emberséges téli elhelyezését pedig Vozár Péterné igyekezett saját érdemként feltüntetni – a KÉVE képviselőjének fotójával... De a közterületeket elfoglaló, elcsúfító autókra, vagy éppen az illegális személerakókra a figyelmet felhívó Zöld Kommandó frontembere, **Dékány Péter** is hasonló tapasztalatokról tud beszámolni. Esetében mindenképpen eredmény, hogy a már létező rendeleteket végre alkalmazzák, nem függetlenül az ellenzék erőfeszítéseitől. Az Új köztemetőnek való

méltó névadást is ő kezdeményezte.

Czuth Zoltán László legnagyobb eredményének a városi uszoda újbóli megnyitását tartja, valamint a tervezett 13 milliós polgármesteri autvásárlás ügyére is ő hívta fel a figyelmet, amely aztán le is

Molnár Tibor:
A demokratikus politikai kultúra tanára

került a napirendről. Felemelte szavát a belvárosi kereskedők érdekében, hogy bérleti díjaikat mérsékeljék a válsághelyzetben. Ugyancsak az ő határozott fellépésének köszönhetően indult vizsgálat a tavaly kidőlt városi karácsonyfa ügyében.

A „közösségépítésből” kihagyva

Gyakran előfordul, hogy a KÉVE képviselői különböző városi eseményekre, átadásokra nem kapnak meghívót, azokról csak a sajtóból értesülnek utólag, más eseményekre pedig szándékosan nem mennek el, mert nem vállalják a biodíszlet szerepét a történelem átértelmezésétől sem visszariadó, vagy éppen a templomot a városházával összetévesztő fideszes potentátok mellett. Természetesen a legtöbb kulturális és közösségi eseményen ott vannak, és csak a szervezők intelligenciájától függ, hogy hol milyen fogadtatásban részesítik őket.

Mindhárom ellenzéki képviselő alaposan kivette a részét a koronavírus-járvány első hulláma alatti segítségnyújtásból, sőt két havi tiszteletdíjukat is felajánlották jótékony célra. A mostani járványhelyzetben is igyekeznek segíteni a hozzájuk fordulóknak, dacára annak, hogy a jótékonyt politikai marketingeszközként használó fideszesek (és az általuk

helyzetbe hozott csoportot vezető, senki által meg nem választott személy) ismét kisajátították maguknak a segítségnyújtás városi szintű megvalósítását.

Az önkormányzati választás óta a helyi médiába egyetlen alkalommal sem kaptak meghívást a város közel felét képviselő ellenzéki politikusok, kizárólag a KÉVE által meghirdetett sajtótájékoztatókról számol be szűk terjedelemben és a leg-erősebb állításokat gyakran kihagyva a Keszthelyi Televízió. Ezzel szemben a különböző magazin- és portréműsorokban hemzsegnek a fideszes politikusok, illetve az ő világképüket aktívan vagy apolitikus igazodással erősítő személyiségek. A Balatoni Krónika ilyen szempontból még nehezebb pálya, itt szinte csak akkor írnak a KÉVE képviselőiről, ha valamilyen lejárata tárgyakként szerepelnek.

Mit tehet az ellenzék Keszthelyért?

Nem lehet elégszer idézni az egykori keszthelyi gimnazista, a haza bölcse, Deák Ferenc szavait: „Az ellenzéknek minden alkotmányos országban egyik természetes hivatala a kormány irányában, az ország minden érdekeire nézve, mind jog- és törvényszerűség, mind helyesség és célszerűség tekintetében, ellenőrködni.”

Az ellenőrző szerep természetesen a önkormányzatban is szükséges, hiszen fék és egyensúly, kritika és nyilvánosság nélkül megnő az esélye annak, hogy olyan egyoldalú döntések születnek, ame-

lyek nem feltétlenül a város érdekeit szolgálják. A KÉVE-frakció tagjai a jelenlegi helyzetben figyelnek, és felhívják a figyelmet a káros jelenségekre, eltitkolni akart szándékokra, valamint a demokrácia és az önkormányzatiság lábba tiprására. Gyakori interpellációik is ezt a célt szolgálják.

A hatalom megront, a korlátlan hatalom pedig korlátlanul ront meg – tartja a politikai közmondás. Amíg a helyi hatalomba már régóta belekényelmesedett fideszesek pénznyelő beruházásokkal és látványos átadásokkal keltik a sikeres város látszatát, addig a KÉVE képviselői a nép között járnak és első kézből értesülnek a problémákról. És a kormánypárti képviselőkkel szemben a KÉVE színeiben megválasztott városatyáknak van még egy lényeges helyzeti előnyük: a

problémák feltárásában és megoldásában nem gátolja őket a pártfegyelem, amely sokszor megnémítja és megbénítja az egyébként szintén a város szolgálatára felelősséget vállalókat. Sok esetben egy ellenzéki képviselő hatékonyabban és szabadabban tud fellépni, mint a hatalomhoz hűséges kollégái.

Látható tehát, hogy a keszthelyi ellenzék még ilyen erős ellenszélben is teszi a dolgát. A képviselők rengeteg problémáról értesülnek a hozzájuk forduló városlakóktól, azonban nem mindegyiket tudják olyan gyorsan és hatékonyan megoldani, mint ahogyan azt a panaszosok szeretnék. Egy viszont bizonyos: lehetőségeikhez mérten mindent megtesznek azért, hogy Keszthely élhetőbb és szabadabb hely legyen.

Munkában a KÉVE frakciója. Ellenzékben is sokat tudnak tenni a városért

De mi folyik a megyei közgyűlésben?

A KÉVE elnöke, dr. Weller-Jakus Tamás a Jobbik listájáról jutott a megyei közgyűlésbe. A kiüresített, hatásköreitől és intézményeitől megfosztott testület működéséről határozott véleménye van, amelyet szokásához híven most sem rejtett véka alá:

Tavaly október 25-én ünnepélyesen megalakult a Zala Megyei Önkormányzat közgyűlése. Sajnos, Zalában is – hasonlóan az Országgyűléshez – állampárti többséggel, akikben itt sem maradt semmi alázat és szerénység! A közgyűlés megalakulását követően első dolga a szavakban "keresztény és nemzeti" Fidesz-KDNP-s frakciónak az volt, hogy a kivéreztetett megyei önkormányzat élére – amelynek intézménye és hatásköre is alig maradt – 3, azaz három alelnököt választott, akik közül 2 főállású! Az amúgy is szinte hatáskör (és munka) nélküli megyében egyetlen főállású alelnök is bőven el tudná látni a hatáskörben lévő feladatokat.

A vezető tisztségviselők illetményét a testület kormánypárti többsége szerényen

a maximumban határozta meg, amely az adófizetőknek mindösszesen 807.750 forintba, valamint költségterítésként további 121.162 forintba kerül, amelyhez a fenti juttatások mellé ciklusonként új gépjármű is dukál.

Az idei első megyei közgyűlésen kérttem, hogy a főállású alelnökök számoljanak be – a megyei közgyűlés elnökéhez hasonlóan – az eddig végzett munkájukról. Erre sajnos, a mai napig nem került sor... Kérdezzék meg az uraktól, hogy ezért a pénzért milyen munkát végeznek, és hogy milyen gyakran járnak be munkahelyükre! Természetesen a fentieket az ellenzéki képviselők nem támogatták. Ezt Ruzsics Ferenc volt keszthelyi polgármester nehezményezte. Megjegyzem,

ebben a ciklusban a leghosszabb megyei közgyűlés – kivéve az új megyei rendőrfőkapitány kinevezésének véleményezését – 19 percig tartott, de az is azért tartott tovább, mert kérdeztem...

Sokan kérdezhetik, hogy ha a megyei önkormányzat helyzetét így látom, akkor én mit keresek ott? A felvetés jogos, mert a jelenlegi jogszabályi környezetben a megyei közgyűlés nem más, mint bukott politikai kalandorok és szélhámosok kifizetőhelye. Esetemben egyetlen haszna van az ottlétemnek: a megyei képviselői tiszteletdíjából Keszthelyen 5 évre biztosítani tudjuk egy alternatív, kormánypropagandától mentes sajtóorgánium működését: ez a *****helyi Hírlap.

Keszthely város önkormányzata adót emel

DR. WELLER-JAKUS TAMÁS

Elérte hazánkat a koronavírus második hulláma, sorra rendeli el a kormányzat a rendkívüli intézkedéseket, amelyek majd minden vállalkozást sújtanak. Eközben Keszthely város önkormányzatának Fidesz-KDNP-frakciója a 2020. október 29-én megtartott testületi ülésén az építményadó mértékét 400.- Ft/m² összegről 600.- Ft/m² összegre – tehát 50%-kal – emelte. Lenne más lehetőség a város költségvetési helyzetének javítására a vállalkozók megsarcolásán kívül?

Keszthelyen jelenleg is nagyon kevés munkahely van. Egy vírus által okozott gazdasági válsághelyzet kellős közepén – véleményünk szerint – rossz döntés az adóemelés! Ezen témával kapcsolatosan egyesületünk 2020. november 9-én tartott sajtótájékoztatót. Ennek során elmondtuk, hogy a KÉVE elhibázott lépésnek tartja az adóemelést, ezért nem szavazták meg a rendelet módosítást egyesületünk képviselői. Nem értjük a keszthelyi képviselő-testület többségét adó Fidesz-KDNP döntését, hogy miért nehezítik az amúgy is gyenge lábakon álló keszthelyi vállalkozások életben maradását.

Az építményadó mértékének 50%-kal történő drasztikus megemlése a városban mindösszesen 457 olyan keszthelyi kis- és középvállalkozást érint, amely üzleti célt szolgáló helyiséggel rendelkezik. Lássunk egy példát! Keszthelyen, a Kossuth utcán üzemelő pékség az összesen 300 m²-es alapterületű, üzleti célt szolgáló építménye után eddig 120.000 forint építményadót fizetett. 2021. január 1-től ez a vállalkozó 180.000 forintot fog fizetni.

Megjegyezzük, az adóemelés érinti a nem keszthelyi lakcímmel rendelkező magánszemélyeket is érinti. Az önkormányzat saját dokumentuma szerint 2021-ben ezen emeléssel 61 millió forintnyi többletbevételt remélnek.

Álláspontunk szerint ha a város költségvetése a többlet forrásbevételt mégis indokoltá teszi, akkor mégsem áll olyan

stabil lábakon a település költségvetése, mint ahogyan azt a település – állítása szerint – közigazgatás vezetésgű polgármestere állítja. Egyesületünk **javaslatai a következők:**

- **csökkentsék a propagandaköltségeket, többek között a Balatoni Krónika kétheti megjelenésének negyedére való csökkentésével,**

- **szüntessék meg az elsősorban marketingcélokat szolgáló polgármesteri kabinetet,**

- **függesszék fel a képviselői tiszteletdíjak kifizetését, valamint csökkentésük 50%-kal a főállású városvezetők (polgármester, alpolgármester) fizetését**

Ezen intézkedések előteremtik azt a költségvetésből hiányzó összeget, amellyel a keszthelyi kis- és középvállalkozókat kívánja sújtani a várovezetés.

A fentiek alapján most már értjük a keszthelyi polgármesternek a közmegegyezésen (nem)hallgatáson tett nyilatkozatát. Ezek szerint a helyi Fidesz-KDNP nem tekinti keszthelyieknek a vállalkozások azon részét, amelyek üzleteliséggel rendelkeznek. **Ezúton ismételtlen felszólítjuk kisvárosunk kormánypárti frakcióját, hogy elhibázott döntésüket vonják vissza! Ne büntessék azt a közel 500 keszthelyi vállalkozást, amelyek a városban munkahelyekkel, szolgáltatásokkal teszik komfortosabbá az itt élők hétköznapjait!**

Egyesületünk javaslata viszont Magyarország Kormányánál meghallgatásra talált. A Magyar Közlöny 265. számában megjelent a Kormány 535/2020. (XII. 1.) rendelete a koronavírus-világjárvány nemzeti gazdaságot érintő hatásának enyhítése érdekében szükséges helyi adó intézkedésről. A kormányrendelet szerint a 2021-es adóévben a helyi adó és települési adó mértékét megemlíni nem lehet. Ugyanezen rendelet tiltja azt is, hogy a már meglévő adókedvezményeket valamely önkormányzat megszüntesse vagy csökkentse. 2021-ben új helyi adót és települési adófajtát bevezetni nem lehet.

Azon önkormányzatok esetében, ahol már éltek a helyi adó mértékének emelésével vagy a helyi adókedvezmény csökkentésével, ezen önkormányzati rendeleteket szükséges hatályon kívül helyezni, azok a fent leírtak miatt joghatás kiváltására alkalmatlan, érvénytelen jogszabálynak minősülnek. Innentől kezdve Keszthely város Fidesz-KDNP frakciójának és a polgármesternek már nem lehetősége, hanem kötelessége a vírus által okozott gazdasági válság közepette hozott, elhibázott helyi rendeletet visszavonni.

A szóban forgó kormányrendelet ugyanakkor nem tiltja az adókedvezmények mértékének a növelését, melyet javasolunk megfontolásra a polgármesternek.

A szerző a KÉVE elnöke, jogász, sokéves jegyzői, közigazgatási tapasztalattal rendelkezik.

Fenyőfa a gyermekvasúton

A KÉVE 2019. december 10-én, miután az advent kezdetén felállított városi fenyőfa a közvetlenül mellette felállított gyermekvasútra borult, ismeretlen tettes ellen feljelentést tett foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt. A városban nem ez volt az első szakszerűtlenül elvégzett tevékenység, azonban ezt nem lehetett következmény nélkül hagyni. Az adventi vásár kellős közepén kontár módon felállított "város fája" a szerencsének köszönhetően nem követelt emberéletet, mert ebéd után dőlt ki a fenyőfa, amikor a gyer-

mekvasutat senki sem használta. A rendőrségi határozat megállapította, hogy a fenyőfát az általános munkavédelmi és biztonsági szabályok szerint kellett volna felállítani. Ezen szabályok megszegése történt a GESZ részéről azzal, hogy a befaragás során a fenyő törzsét olyan mértékben elvékonyították, hogy a törzs keresztmetszeti tényezője harmadával csökkent, és az elvékonyított törzs a viharos szél hatására eltört. A fenyőfa keresztmetszetét a rendőrség által kirendelt szakértő szerint mindössze a kéreg eltávolításával lehetett volna csökkenteni-

ni, és a fát acélsodronnyal három irányban ki kellett volna pányvázni, így nem dőlt volna ki a fenyő. Ezt követően Nagy Bálint polgármester azt nyilatkozta, hogy ha valaki hibázott, akkor azzal szemben szigorúan el fog járni. Az eset óta eltelt egy év, felelősről nem hallottunk, a cég korábbi ügyvezetője pedig úgy tudja, továbbra is a cég jól fizetett alkalmazottja maradt. Reméljük, hogy az idei évben már szakszerűen állítják fel a város fenyőjét – igaz, idén csak a vírus fog vasutazni....

Szakmai állásfoglalás a keszthelyi Balaton-parti területsáv lakóépületekkel történő beépítéséről

KESZTHELYI VÁROSVÉDŐ EGYESÜLET

A közelmúltban lezajlott és a jövőben tervezett Balaton-parti lakóingatlan-építések a városfejlesztési, környezetvédelmi, gazdasági és társadalmi szempontokat egyöntetűen figyelmen kívül hagyják, ezért véleményünk szerint ellentétesek Keszthely városának és lakóközösségének elemi érdekeivel. A parti sáv lakóépületekkel történő beépítése megbontja az épített és természeti környezet közötti évszázados egyensúlyt, rombolja a város tájképi örökségét, súlyosan terheli településünk természeti környezetét, egyben ellehetetleníti a város stratégiai céljainak megvalósítását. Mindezt valós értékteremtés nélkül.

A keszthelyi Balaton-part egyediségét a páratlan természeti környezet, és a túlnépesedő világban ma már ritka, ezért is különösen értékes alacsony beépí-tettség adja. Ez adja azt a vonzerőt, ami miatt hazai és külföldi vendégek városunkat érdekes és értékes desztinációként tartják számon. Ezt az értéket rombolják a Balaton-partra indokolatlanul épített házak.

A vasútvonal és a Balaton közötti területsáv részleges, szigetszerű beépítését legfeljebb a közösség igényei (szolgáltató létesítmények, szállodák és vendéglátóhelyek) indokolhatják, ezek is kizárólag alapos megfontolás alapján, környezethez igazodó módon. A vízparti lakóparkok, lakótelepek, apartmanházak kialakítása pozitív hatást nem gyakorol a településre. A város költségvetési helyzetét a Balaton-parti lakások tulajdonosaitól befolyó különböző adók és illetékek lényegesen nem javítják.

A túlzott és funkcionálisan idegen beépítés miatt számos negatív következménnyel is számolhatunk. A tájromboláson túl, ami önmagában is hitelteleníti az ilyen beépítéseket, egy sor egyéb negatív környezeti és társadalmi hatást vált ki, a hőszigeteshatástól a forgalom-növekedésig, az újabb kerítés-erdőig, amik felszabdadják a közterületet, elzárják a partot. Több száz lakás, háztartás megjelenése a parti sávban komoly parkolási, hulladékkezelési problémát is okoz, egyben megteremti az igényt a kiszol-

gáló kereskedelmi és szolgáltató, illetve oktatási intézmények telepítésére - így további beépítést indukál. Ezzel az elsősorban lakóit szolgáló, másodsorban az ide látogatóknak örömet adó kisvárosi Keszthely helyett egy középváros képe jelenik meg a tó nyugati partján, rombolva környezetét, elvesztve vonzerejét.

A helyi építési szabályzat (HÉSZ) és a szabályozási terv egyes övezetekben egyértelműen tiltja a lakásépítést. Hogy megfeleljenek a szabályozásnak, a beruházók az egyértelműen lakásszerű épületeket üdülőnek, szálláshely-szolgáltató épületeknek tüntetik fel, aztán ezeket esetleg később lakássá minősíteni igyekeznek az épületek karakterének, és talán az

eredeti céloknak is megfelelően. Bizonyos parti övezetekben a lakhatás, mint másodlagos funkció a HÉSZ szerint megjelenhet, de a szabályozás a parti sávban sehol sem engedélyez olyan beépítést, ami elsősorban lakóövezeti volna. Tisztán látható a jogalkotói szándék, ami egyben a közösségünk érdeke is.

Véleményünk szerint a fent leírt szempontok érvényre juttatása és az ezzel ellentétes folyamatok megakadályozása a városvezetés és a városlakók közös feladata. Kiemelt szerepe van benne a mindenkori polgármesternek és képviselő-testületnek, a főépítésznek valamint a helyi civil szervezeteknek. A tiszta jövőkép, a gyors és tudatos cselekvés a Balaton-parti beépítések megállítására elengedhetetlen ahhoz, hogy városunk a jövőben is élhető, vonzó hely maradjon és ne induljon el egy vitatható minőségű, visszafordíthatatlan "vízparti városiasodás" és az ezzel járó, világszerte megfigyelt, környezeti és társadalmi hanyatlás útján.

Felhívjuk ezért városunk vezetőit, tisztségviselőit és minden jóérzésű keszthelyi és környékbeli polgárt, kövessen el mindent a Balaton-part további beépítésének megakadályozására.

A jövő azoké, akik felkészülnek rá a jelenben.

Keszthely, 2020.11.12.

A KÉVE álláspontja a keszthelyi Balaton-part ügyében

Üdvözljük a Keszthelyi Városvédő Egyesület szakmai állásfoglalását a Balaton-part túlzott beépítésével kapcsolatban! Mint önkormányzati képvisellel rendelkező helyi civil szervezet, megszólítva érezzük magunkat a városvédők által, hiszen levelükben felhívják városunk vezetőit, tisztségviselőit és minden jóérzésű keszthelyi és környékbeli polgárt arra, hogy kövessenek el mindent a Balaton-part további beépítésének megakadályozására.

Egyesületünk már régóta ezen az úton jár. Tavalyi önkormányzati választási programunk szinte tökéletesen egyezik a

Keszthelyi Városvédő Egyesület által megfogalmazott alapelvekkel, az alelnökünk, Molnár Tibor által 2019 elején benyújtott népszavazási kérdés pedig sikeresen akadályozta meg a Balaton-part kiemelt fejlesztési területté nyilvánítását. A KÉVE önkormányzati képviselői és vezetői folyamatosan felhívják a figyelmet a befektetői érdekek és Keszthely valódi érdekei között feszülő ellentmondásra.

Céljaink, az általunk vallott értékek tehát közösek. Ha azonban bármely civil szervezet vagy egyén arra való hivatkozással utasítaná el konstruktív együttmű-

ködési ajánlatunkat, hogy nem kíván politizálni, felhívjuk rá a figyelmet: az ógórög politika szó a polisz, vagyis a városállam ügyeiben való részvételt jelent. Aki tehát a város ügyeivel foglalkozik, az politizál! A mi esetünkben ez lokálpatrióta, a helyi érdekeket és értékeket a párt- és magánérdekek elé helyező felelős együttgondolkodást jelent.

A keszthelyi választók közel felét képviselve tehát készen állunk az őszinte együttműködésre kisvárosunk és a nyugat-balatoni térség egyedülálló értékeinek megmentése és fenntartható továbbfejlesztése érdekében!

**Ne épülhessen több lakóingatlan a keszthelyi Balaton-partra!
A KÉVE által indított online petícióról bővebben a 14. oldalon olvashat.**

Egy maroknyi történelem, avagy egy katonatiszt emlékei

Beszélgetés Rákos Sándor nyugalmazott alezredessel

VASS BÁLINT

Rákos Sándor József 1929-ben született Budapesten, 1993 óta lakott Keszthelyen, jelenleg feleségével egy idősotthonban tölti mindennapjait. Átélt a Horthy-, Szálasi-, Rákosi-, valamint a Kádár-korszakot – gyermekként tapasztalta meg a II. világháború szörnyűségeit, fiatal felnőttként pedig 1956-ot. Azért fordult szerkesztőségünkhöz, mert gondolatok arra késztették, hogy megossza a nyilvánossággal, hogy élete során az aktuális államhatalom miként tette élhetővé emberek életét, korlátozva szabadságukat. 1951 ősztől 1957 tavaszáig Hévízen és Keszthelyen teljesített katonai szolgálatot egy tüzérsztály hadtápfőnökeként. Szóba kerül a környező betyársírok története, helyet kap némi társadalomkritika, valamint nem rejt véka alá véleményét a közélet és a demokrácia akkori és aktuális állapotáról sem.

A XX. századról mind tudjuk, hogy rengeteg emberéletet követelt. Tapasztalatai alapján milyen felelőssége van az akkori vezetőknek a történelemben?

– 1948. október 20-tól napjainkig több száz oldalas könyvet lehetne teleírni mindazon velem történelekről, amit a politikának „köszönhetek”. A II. világháborút követte egy Horthyra emlékeztető korszak, majd ezt egy kegyetlen Szálasi-, majd a szintén kegyetlen Rákosi-korszak. Budapest úgy nézett ki, hogy a hidak a Dunában voltak, az utcákon sok millió köbméter törmelék, a romok alatt pedig bombák által szétépett német, orosz, magyar emberek holtteste heverték. Rákosi utasítására a túlélők jelentős hányada részt vett eltemetésükben, megelőzve ezzel a pestisjárványt. Ezt követően jelentős államosítás, valamint egy rendkívül kegyetlen időszak vette kezdetét a szovjet politika parancsára. Már a Horthy-korszakban, de főleg Szálasi fasiszta uralkodása révén gyűlöltem meg a politikát, és ez a megvetés a Rákosi-éra alatt csak fokozódott. A Kádár-korszakban is elborzadtam tőle, de az 1989-es átmenet után sem dicsekedhetünk, hogy a helyes úton járunk, mivel a jelenlegi helyzet sem „rózsás”. Szerintem *(a rendszerváltás – a szerk.)* az ország 10%-ának Kánaánt hozott, ellenben a maradék 90% fél, retteg vagy közömbös, és ez a dörzsölt, zsíros beosztásokban lévő politikusoknak köszönhető. Hiába van állítólag demokrácia, én úgy látom, hogy ez egyszerűen nem igaz. Az elmúlt 60-70 év alatt több száz politikust ismertem meg, de állíthatom, hogy sokat mondanék, ha 100-ból 20-ra jellemzőek lennének a „jó ember” fokmérői – a becsület és az emberség. *(Kevés olyan politikus van – a szerk.)* aki tényleg demokratikusan gondolkodik, illetve ennek szellemében él és vezet. Sajnos, ma is rengeteg jellemetlen ember van, akik átázolnak embertársaikon.

Nehéz lehetett egy olyan államot szolgálni, amelyhez ilyen érzések fűzik. Hogyan élte meg '56-ot?

– 1956-ban hadgyakorlaton voltunk Várpalotán és Újdörögdön. E nagy gyakorlat után vehettem csak ki az éves szabadságomat október 10-től november 10-ig. Mivel budapesti voltam, akkor még nőlen, a szabadságom kétharmadát ott töltöttem a szüleimnél. Egy orvos barátommal, dr. Pilcz Dezsővel – akit 1951-ben Hévízen ismertem meg – az volt megbeszélve, hogy október 24-én reggel Békéscsabára utazunk. Nekí volt személygépkocsija akkoriban.

– Ő Hévízről Budapestre költözött a Múzeum körútra, és a Madách téri rendelőintézetben dolgozott, a lakása pedig a rádiószékházzal szemben volt. 23-án délután a békéscsabai úttal kapcsolatos megbeszélésre tartva egy „miniháborút”

láttam a rádió előtt: ordítózó tömeget, felborított villamoskocsit, több száz vagy talán több ezer fiatalt, akik be akartak törni a székházba. Az eseményeket figyelve azt szűrtem le, hogy a több tucat fiatal célja, hogy a rádióban beolvassanak valamilyen követeléseket. Közben teherautókkal érkeztek a sorkatonák, nagyjából 100-150 fő, és ők is részt vettek az elmérgesedett helyzetben. A civilek őket sem kímélték, és mindenkit, aki rendet kívánt teremteni, azt ÁVH-s csúrhének tekintettek. A helyzetet látva elindultam haza Budára, mivel közben az orvos barátomat berendelték a munkahelyére a Kossuth téren az FM tetejéről lövöldöző ÁVH-sok sérültjeinek ellátására. Persze, a tervezett 24-ei békéscsabai utazásból nem lett semmi. Hála a mindenhatónak, hogy civilben voltam! Ki tudja, milyen atrocitások érthettek volna századosi egyenruhában. Az előbb említettek mellett más okom is volt arra, hogy ne szeressem az egyenruhát: Rákosi erőszakból tett tisztté, azonban főleg a személyemet ért súlyos vádak utáltatták meg velem az egyenruhát. Ahol csak tehettem, civil ruhába bújtam.

Érezni egyfajta erős társadalomkritikát az Ön által elmondottakban. Ön szerint a magyar társadalomra milyen hatást gyakorolt a XX. század?

– Sajnos, a magyar emberek tetemes százaléka akkoriban hazaáruló, embertársaikat is beáruló életmódot folytatott. Fájó, de magyar a magyar ellen cselekedett: sokan képesek voltak a barátaikat is feljelenteni, hogy ebből hasznot húzassanak maguknak. Volt olyan a Rákosi-korszakban, aki képes volt a szomszéd barátját vagy annak családját feljelenteni, elvitetni az ÁVO-val, mert az levágott egy vagy két darab tyúkot. Az illető e becsutelt tétől elvárta, hogy személye védett legyen, például az ÁVO berkeiben. Sok-sok aljas ember élt akkor, többet is volt szerencsém megismerni.

Az iskolatársam apukája is ilyen jellemten volt, és ezen sokat szörnyülködtem. Az ilyen becstelen emberek miatt rengeteg becsületes ember és családja szenvedett ártatlanul. Nem volt elég a magyar nép szenvedése a náci német hordák okozta fájdalmas napok után; azt az orosz seregek erkölcstelen viselkedése követte. Ugyanakkor meg kell jegyeznem, hogy a II. világháborút megnyerő orosz hadsereg minden gaztette ellenére megszabadította Magyarországot a náci német hadseregtől, amely magyar csatlósakkal együtt nemcsak ölt, de ki is rabolta országunkat, ellopva történelmi értékeinket, kincseinket.

Hogyan érintette a XX. század önkényuralmi rombolása Keszthelyt, Hévízt és környéküket?

– A nagyhatalmak világuralmi céljai nem enyhültek. Az orosz és amerikai fél is milliárdokat költött fegyverkezésre, előtérbe helyezve az embereket pusztító bombázást, hogy vágyálmukat, a III. világháborút elérjék. Ez utóbbi azonban Kennedy és Hruscsov 1963-as schönbrunni találkozásának köszönhetően nem következett be.

Politikai nyomásra került sor például a keszthelyi Festetics-kastély államosítására és annak átadására a harcra kész Magyar Néphadsereg számára. A kastélyt – annak parkjával együtt – a Magyar Néphadsereg 7. hadosztálya kapta meg, hogy egy esetleges, nyugatról érkező támadástól megvédje az országot. A 7. hadosztály parancs szerint megkezdte a Mosonmagyaróváron, Zalaezerszegen, Lentin, Nagykanizsán, Tapolcán, valamint Keszthelyen elhelyezett hadtestek felállítását és hadrendbe állítását, létszámuk körülbelül 12 000 főt tett ki. Így került sor a kastélypark nyugati részén, továbbá Lentin és Sármelléken a laktanyák, a reptér és a Lazarett megépítésére. *(A Lazarett 10 ágyas hadseregekórház, ahol belgyógyászat, sebészet, traumatológia, fog- és szájsebészet működik, valamint fertőző betegeket is ellátnak. – a szerk.)* Ilyen Lazarettel minden hadosztály el volt látva.

A mindenkori városvezetés szégyene annak a több éves romhalmaznak az elviseleése, ami a Pál utca nyugati oldalán látható – a magas betonkerítés ellenére is! Ha Keszthely lakosságának csupán az 1 százaléka tudná, hogy mi az, ami az elkerített területen 35-40 éve takargatva van, nem úsznák meg az illetékes városvezetők a felelősségre vonást! Ugyanis valaha e területen volt Keszthely oázisa 1953-tól mindaddig, amíg a felelőtlen vezetők e létesítményeket le nem bontották. Tudniillik, a Lazarettel is ezt akarták művelni, mindezek első osztályú építőanyagát pedig elszállíttatni egy-egy magánvilla építtetésére.

Vajon kik adhattak engedélyt arra, hogy egyesek „kéz kezét mos” - alapon elbonthassák és ellophassák e csodálatos épületek anyagát? Mindezekből kb. 70-100 db garzon, vagy feleannyi egy, illetve kétszobás összkomfortos lakást lehetett volna kialakítani! Sajnos ezzel a város milliárdokat veszített.

Mivel a Lazaretthez erős emlékek fűzik Önt, egyáltalán nem lep meg, hogy így felháborodott a történeteken. Korábban egyeztetett már valakivel ez ügyben?

– A Lazarett egykori igazgatója, Pápai Bernadett közreműködésével az elmondottakat írásban már továbbíttam ifj. Festetics György herceg úr részére is, tájékoztató jelleggel. Megjegyezném, hogy a több éves honvédségi használat alatt a kastély, különösen annak nyugati parkja virágba borult oázis volt. Oly virágos, ápolt laktanya és kastély még egy nem volt az országban, mint a keszthelyi. A parancsnokok az épületeket és a virágoskerteket a hozzáértő szakkatonákkal gondoztatták, akik ezt örömmel csinálták, mert vidéki, földmunkából élő szülők gyermekei voltak. Egyszerűen elkésztőnek tartom, hogy a munkájukból ennyi maradt az utókor számára.

Mi az, amit még kiemelne mindaból, ami Hévíz és Keszthely környékéhez köti Önt?

– 1951 őszén kerültem Hévízre egy tüdőosztállyal. 1 évvel később egyik jóbarátom, Hullik János vendéglátás-vezető elvitt a termelőszövetkezet halászcserdjájához, és megmutatta a betyársírokat. A mezőn két, sírkövel jelölt, ápolatlan és

elhanyagolt állapotú sírt láttam. Akkor elhatároztam, hogy gondozni fogom a sírokat.

1952-től 1956-ig rendbe is hoztam mindkettőt. 1957-ben áthelyeztek a fővárosba, viszont az év áprilisában meghívásra Keszthelyre kellett leutaznom hóbanfagyban az 1956-os eseményeken történetek miatti hadbírószági tárgyalásra, Fejes és társai bűnügyében. Útközben Badacsonyban megálltunk kávézni, és április révén már barkásodott a szomorúfűz, amiről három vagy négy, körülbelül 1 méteres ágat törtem le, és tettem a gépkocsiba. Ezen ágakból kettőt elültettem az útközben meglátogatott betyársírok fejfájához.

1961-ben Budapestről Pécsre lettem áthelyezve, és mivel a feleségem keszthelyi, a szülei itt éltek. 2-3 havonta meglátogattuk őket, ennek következtében én évente ránéztem a sírokra, vizet és virágot vittem rájuk. 1963-ban örömmel konstataáltam, hogy a két ágból az egyik megeredt, és elkezdett nőni. Így lett az ágból terebélyes fűzfa, amelynek története 1957-től a mai napig nyomon követhető, mert jól látható. Remélem, hogy ez a fa halálomig kitart, és élni fog értem, illetve mindannyiunkért.

Fotók: Rákos Sándor gyűjteménye

Az összes Zimmer: frei

RIZSÁNYI ZOLTÁN

A novemberi korlátozó intézkedések nyomán tovább folytatódik a tavaszi vírushelyzet által már megtépázott szektorok vesszőfutása. Egyebek mellett a vendéglátó-, szálloda- és szórakoztatóipar szereplőire várnak újabb csapások, amelyek miatt működésük is veszélybe kerülhet. Mindazonáltal ezen intézkedések indokoltnak tűnnek, mivel csökkentik a találkozásokat, tömegek kialakulásának esélyét. Az országok többsége is hasonlóképpen reagál a járvány második hullámára. A kérdés, hogy milyen lesz a gazdasági segítségnyújtás mértéke, formája az érintett emberek, vállalkozások részére. Lássuk, mi történt eddig, és mi várható a következő időszakban.

„A 485/2020. (XI. 10.) kormányrendelet szerint novemberi szociális hozzájárulási adófizetési kötelezettséget, a szakképzési hozzájárulást, rehabilitációs hozzájárulást nem kell megfizetni, illetve a kisvállalati adókötelezettség megállapításánál nem tekinti kisvállalati adóalapnak a személyi jellegű kifizetések összegét. Ezek a vállalkozások 50 százalékos bértámogatást is kaphatnak novemberre, amennyiben állományban lévő dolgozóikat megtartják.” Ez komoly segítség lehet főként azon cégeknek, amelyek jellegüknél és adottságaiknál fogva továbbra is bevételt tudnak termelni (pl. ételkiszállítás, amelyre további támogatások vehetők igénybe). Mi a helyzet a kávézókkal, sörözőkkel, szórakozóhelyekkel? Családi vállalkozás (ahol a tulajdonos(ok) és családja(ik) egyben a munkaerőt is jelentik) esetén az 50%-os bérkiegészítés nem releváns. Bevétel nincs, emellett a bevételkiesést sem kompenzálják. Persze, a gazdaság munkalapú, nem pedig segélyalapú. Értjük. Mi a helyzet azokkal a helyekkel, ahol van alkalmazott? Ott szorgos matematika kezdődik: vajon a zéró bevételből kitermelhető-e a fél fizetés? Helyi vállalkozók elmondása alapján további könnyítést csak a tavasz óta hatályban lévő közterületek bérleti díjának elengedése jelent.

Térjünk át a szállodaiparra! „A Nemzeti Turisztikai Adatszolgáltató Központba (NTAK) regisztrált szálláshelyek esetében az állam megtéríti a szálláshely-szolgáltató részére az NTAK-ban 2020. november 8. napjáig regisztrált foglalások után számított nettó bevétel 80%-át.” Ezt a „hatalmas” segítséget nyújtják. Sejtethető, hogy a korábbi határozat miatt amúgy is csak takarékon pislákoló szállodákban éppen mennyi foglalás volt erre az időszakra. Elenyésző, tudtam meg több szálloda menedzsméntjétől is. Keszthely városát ugyan ez első körben látszólag nem érinti különösebben, mivel a szezonnak vége, nagyobb szálloda pedig nincs. Közepes sincs. De szálláshelyek azért akadnak, és azokat jóformán teljesen kizárták a gazdaság- és/vagy munkahelyvédelmi akciótervből, ha még létezik ilyen. De miért is érinti mégis e várost ennél jelentősebben mindez? A környék, főként Hévíz szállodáiban már nem (volt) elhanyagolható a keszthelyi dolgozók száma. Ezen intézményeket már egyszer megcsapta tavasszal a pandémia, de akkor még néhány intézkedésnek, segítségnek – hogy a komolyabb beruházásra lehetőséget adó támogatások hová és mely körhöz

tartozó cégekhez kerültek, arra most ne térjünk ki. Méltányoljuk inkább a csökkentett munkaidőjű dolgozóknak adott bérkiegészítést és a járulékcsoökkentést, amely a dolgozók és a munkáltatók terheit egyaránt könnyítette – köszönhetően megszádlulva bár, de felálltak a szállodák és a vendéglátóipari egységek, már amelyik újra kinyitott, és nem kezdte el a teljes felújítással járó beruházást, amit a már említett, milliárdos nagyságrendű vissza nem térítendő támogatásokból valószínűleg meg e vendégforgalmi szempontból nem sok jóval kecsegtető időszakban.

„Köszönöm, hogy betartják! Együtt sikerülni fog!” – írta a polgármester a közösségi oldalán a kijárási korlátozás életbe lépésének első estéjén. A csatolt felvételeken a város utcarészeit láthatók esti kivilágításban, üresen.

A lakosság felé történő megnyilatkozás, biztatás mindig fontos és értékelendő tett egy vezető vagy vezetőség részéről. A kérdés az, hogy ezzel vajon mit üzennek számunkra? Megoldással kecsegtetnek, a járvány egyre lejtőbb egészségügyi és/vagy gazdasági következményeinek csillapítására adnak valami reményt, vagy csupán az engedelmisséggel való elégedettséget tükrözik? A kérdés költői.

Együtt sikerülhet, de ezen központi intézkedések, mint az esti teljes kijárási tilalom és a kizárólag időseknek fenntartott vásárlási időszak *(amelynek értelmelenségét időközben belátta a kormányzat, és el is törölte – a szerk.)* nem befolyásolják a helyzet alakulását a koronavírus ellenében. Ez pártzimpatiától függetlenül belátható, mint ahogy az érzékelhető a kormánypárt-hoz teljesen lojális polgárok megnyilatkozásából is. (Igaz, van, akinek szabad e belátásának hangot adnia, s van, akinek kevésbé tanácsos...)

A kommunikáció gyakran sajnos a cselekvést, az átgondolt, okos, hatékony tetteket helyettesíti. Ám ez, csakúgy, mint a hegszövet, az űrt látszólag betölti ugyan, de a tartalom már erősen hiányos. Mit lehetne tenni a fentebb vázolt témakörben? A következő kérdések fogalmazódtak meg bennem: Vajon eszébe jutott-e a város vezetőinek összeszámolni, hány embert érint a hotelszakma bedőlése a városban? Hány dolgozót bocsátottak el, közülük mennyien találtak máshol munkát? Hányan vannak rész munkaidőben? Egyeztet-e a környező települések polgármestereivel, összegzi-e ezen számokat

Keszthely polgármestere? Ellátogatna-e (jelen helyzetben akár digitális módon) a környék fürdővárosainak önkormányzataihoz, hogy megtudja, mire számítanak, mik a kilátások, s van-e valamiféle stratégiájuk? Egy ilyen előkészítést követően felmerülne-e, hogy megkeresse a térség országgyűlési képviselőjét – akivel éppen séggel jól ismerik egymást.

A válság által jelentősen érintett választókerületben élünk: tele szállodákkal, fürdőhelyekkel. Képtelenség volna-e, hogy az országgyűlési képviselő felkutassa a hasonló adottságokkal rendelkező, turisztikailag és szálláshelyek számában kiemelkedő körzetek – nagy eséllyel szintén kormánypárti – országgyűlési képviselőit? Megfordult-e a fejekben egyeztetni a szállodaszövetséggel? Lehetséges volna-e mindezek után, akár bizottságok és munkacsoportok létrehozásával – persze, csak gyorsan, illetve nem túl drágán –, az eredményeket összegezni, terveket felvázolni? Ennek birtokában lobbizás indulhatna a kormányzat megfelelő szerveinél. Azért, hogy *legalább* a tavaszihoz hasonló segítséget megkaphassa a nagyszámú érintett.

Mert ennyien nem tudnak átigazolni a kereskedelembe, az IT területére, az építőiparba. És talán nem is ez volna a helyénvaló cél. Mivel ezek a szállodák ismét megnyitnak, és egyszer végre, a szűk hónapok után újra jönnek külföldi vendégek is. S a hotelek újfent termelnék a GDP-t. Sajnos, nem az látszik, mintha erre készülne az ország. Ki fog majd dolgozni az ágazatban? Egy fentihez hasonló intézkedéssorozat reményt adhatna a jövőre vonatkozóan, és némi bizalmat a kormányzással kapcsolatban. Lapzártánkkor bízva várjuk a fentebb is említett szereplők egyeztetésének hatására meghozandó intézkedéseket: a járulékkedvezmény és bérkiegészítés kiterjesztését a szállodaiparra. De féltő, ez legfeljebb a munkaadók túléléséhez és a munkavállalók papíron történő megtartásához elegendő, hogy a munkanélküliségi mutatók ne legyenek ijesztőek. A döntés a dolgozóknak valódi támogatást kevésbé nyújt. E húzóágazat talpon maradásához és az emberek megélhetéséhez nem elegendő a hangzatos kommunikáció, határozottabb cselekvés szükséges. Amit eddig látunk, az nem erős vezetés, csupán olyan, ami erősnek akar látszani – országos és helyi szinten egyaránt.

A szerző évek óta a szállodaiparban dolgozik, óraadó pedagógus és újságíró szakos bölcsész.

Politikai bosszú miatt kényszerült bezárni éttermét a volt önkormányzati képviselő?

Az elmúlt hetekben a kedves olvasók biztosan értesültek a helyi propagandamédiából arról, hogy egy belvárosi étterem befejezte működését. Úgy gondoljuk, mivel e tárgyban épp az érintett fél, Herold János cégvezető nem kapott lehetőséget a közpénzből működő helyi sajtóorgániumoktól a reagálásra, ezért most a *****helyi Hírlapban ismertetheti álláspontját. Ezzel talán közelebb kerülünk az igazsághoz. Interjú.

Mutasd be röviden céged eddigi tevékenységét! Milyen munkát végeztél Keszthelyen?

– 10 évvel ezelőtt kezdte meg működését a Kékmadár Gyros Ételbár a keszthelyi belvárosban. Főként pizzát és gyrost szolgáltunk fel. Ezen évek alatt sok ezer vendég fordult meg üzletemben, szolgáltatásunk a vásárlók visszajelzései alapján mindenkor kifogástalan és első osztályú volt. Éves bérlokként gyakorlatilag az év minden napján üzemelt az étterem. Folyamatosan munkát adott helyi embereknek, diákoknak, és természetesen a családomnak is. Rendszeresen támogatta kedvezményekkel és anyagilag is a város főbb rendezvényeit, ilyen volt például a Helikon napok, Street Fest, borfesztivál, jelmezbál, karácsonyi vásár... De volt fideszes képviselő is, aki minden évben anyagi támogatást kért az általa szervezett rendezvény lebonyolítására.

Lehetett olvasni arról és a helyi televízióban is elhangzott, hogy vállalkozásod több évi tartozást halmozott fel, amiért a keszthelyi Fidesz-KDNP többségű testület nem szavazta meg az üzlet további bérletét. Mit gondolsz erről?

– Sajnálattal vettem tudomásul, hogy ekként kellett értesülnöm a tényről, és hogy több képviselő is úgy érezte, okvetlenül meg kell szólalnia ez ügyben azután, hogy jó pártkatonaként végrehajtották Nagy Bálint parancsát. Nem volt meglepetés számomra, mivel már hónapokkal korábban egy Fidesz-közei vállalkozó figyelmeztetett arra, hogy „ki fognak dobni a boltodból”. Nyilván elgondolkodtam ezen az információn, hiszen cégemnek mint tartós bérloknak előbérleti joga lett volna. Az elmúlt évek gyakorlatát követve, mint éves bérlo, a téli időszak gyenge, sokszor mínuszos forgalma miatt keletkezett tartozást szerződésben rögzítettük, és a tavaszi-nyári időszakban kamatokkal együtt visszafizettem azt. A cégnek tartozása nem volt, mivel a részletfizetési megállapodás teljes mértékben

fedezte a bérleti díjakat. Megjegyzem, a tíz évvel ezelőtti szerződéskötéskor közel kétmillió forint kauciót fizettem a VÜZ Kft.-nek, amit a mai napig nem kaptam vissza, noha a szerződésemet már megszüntették. A testületi ülés döntéséről semmiféle határozatot nem kaptam, mint ahogy arról sem, hogy mikor óhajtanak elszámolni a céggel úgy, hogy szeptember 30-án a szerződés lejárt. Elgondolkodtató, hogy az elmúlt évtizedekben senki sem bérelte ilyen hosszú ideig az üzletet, így nyilván nem is fizetett a város kasszájába közel harmincmillió forintot.

Herold János és dr. Márki-Zay Péter, a Mindenki Magyarországa Mozgalom elnöke az azóta már bezárt Kékmadár Gyros Ételbárban

Mit gondolsz, mi lehet az oka annak, hogy egy egyszerű bérleti szerződés kapcsán ekkora figyelmet kapott a cég?

– Nyilvánvaló számomra, hogy közéleti tevékenységem miatt érnek ezek a jellemtelen, pitiáner támadások. Már a koronavírus első hulláma alatt, ahelyett, hogy érdemi segítséget kaptak volna belvárosi kereskedők, cégemet jogtalanul megbírságolta a hivatal 50.000 forinttal. A bírság jogtalanságát mi sem bizonyítja jobban, mint hogy fellebbezésünkre a kormány-

hivatal utasításba adta, hogy az összeget vissza kell fizetniük, és rámutatott a sorozatos törvénytársításokra. Kezdeményezője voltam egy aláírásgyűjtésnek is a belvárosi kereskedők felkérésére, miszerint nem tudunk bérleti díjat fizetni, amíg a korlátozások fennállnak. Természetesen a fideszes uraknál ez is kiverte a biztosítékot. Borítékolható volt, hogy csak az alkalmat várják a bosszúra.

Mi a véleményed arról, hogy a helyi és megyei sajtóban Nagy Bálint polgármester a következőket nyilatkozta, miszerint: „Az ellenzék minden eddiginél mélyebbre süllyedt az ülésen, amikor a képviselők a KÉVE-alapító Herold János önkormányzati bérletéről tárgyaltak. A vállalkozó hosszú ideje jelentős tartozást halmozott fel – a rossz bérlokkal nem köthetnek új szerződést?”

– Mivel a polgármester nyilatkozata nem felel meg a valóságnak, megsértve a személyiségi jogaimat, rossz színben tüntetett fel engem, ezért jogi útra tereltem az ügyet. Megjegyzem: a várossal nem én, Herold János álltam szerződésben, hanem az IQ-Free Kft. Mindenki, aki érintett és hazugságokat állított rólam, rossz színben tüntette fel cégemet, a törvény előtt fog felelni.

Mik a terveid a közeljövőben?

– Szerencsére az életemben mindenkor a szakmaiság szerepelt az első helyen, és eddig is kétkezi munkámból éltem (nem közpénzből), folytatom a munkámat a vendéglátás terén és a közéletben is. Az ellenem irányuló nemtelen támadások és a fideszes lejárató hadjárat sem tántorítanak el az igazságtól. Ha azt hiszik, hogy el tudnak hallgattatni, nagyot tévednek! Továbbra is kiállok a tisztességes emberek mellett, minden hozzám forduló polgártársam segítségére leszek. Nekem a szolgálat soha nem ér véget, számomra a legfontosabb a munka, a becsület és Keszthely városa.

Magyarfoci: egyszeri fellángolás vagy tartós fejlődés?

MOLNÁR TIBOR

A magyarfocinak (így, egybeírva!) nevezett sportágnak nálam kevesebb elvakultabb rajongója van, de valahogy a mostani sikereknek nem tudok olyan őszintén örülni, mint a négy évvel ezelőtti EB-részvételnek. Ugyanígy nem hoz lázba a közpénzzel kitömött Fradi BL-szereplése sem, pedig '95-ben még majdnem sírtam örömben a velem egyidős Vincze Ottó zürichi góljainál — Honvéd-drukkerként... Valami nem stimmel, van valamilyen Patyomkin-szaga ennek a történetnek, és nem látom azokat az alapokat, azt a hátországot, ami alátámasztaná a mostani szerencsés eredményeket. De ne legyen igazam!

1986-ban, a katasztrofális mexikói világbajnoki szereplés idején 12 éves voltam, így sok mindenre emlékszem. A Mezey György által remekül összerakott válogatott három évig tartó tündöklése és Kovács Ferenc Videotonjának UEFA-kupadöntőt érő menetelése, na meg a Nagy Honvéd hazai egyeduralkodása (előtte pedig Verebes Mágus legendás Rába ETO-ja) elfedte a magyar labdarúgás rendszerszintű problémáit, amik aztán évtizedekig tartó zuhanórepülésbe vitték a legnépszerűbb sportágot. Amíg a szomszédos országok - élükön a jugoszláv, szovjet és csehszlovák utódállamokkal - mindegyike képes volt klub- és válogatott szinten vállalható eredményeket elérni, nemzetközi sztárjátékosokat kinevelni, addig nálunk rádióhír volt, hogy Lisztes Krisztián csereként öt percre pályára lépett a Stuttgartban. Vele együtt különösen sajnáltam saját korosztályomat, akik 1996-ban az utolsó olimpiai résztvevő magyar focisták voltak, aztán Bicskei Bertalan kapitánysága alatt a nagyválogatottban volt egy rövid fellángolásuk. Valami eltört, valami félresikerült, és a rendszer minden betegsége visszafelé húzta a magyar futballt.

Több évtizednyi pangás és vergődés után jött három (na jó, négy) ember a magyar futballba, akiknek köszönhetően valami megmozdult. Az egyik mostani Vezérünk, Orbán Viktor volt, aki mint a magyar néplélek közvélemény-kutatásokkal megtámogatott, avatott ismerője felismerte, hogy focimániája egybevág a köz akaratával, és ezért bőszes közpénzforrásokkal támogatta meg a haldokló sportágot. Hogy ezek elköltésének hatékonysága milyen volt, arról leginkább a Puskás Ferenc nevét bitorló felcsúti "akadémia" szereplése nyújt képet, valamint a semmiből kinövesztett, természetes állapotukban maximum megegyes-enbéhármas, tradíció és szurkolótábor nélküli vidéki NER-csapatok léte. Eközben olyan korábbi fellegrárok,

mint például Győr, Pécs, Nyíregyháza, Békéscsaba a másodosztályban sínylődnének a feljutás reménye nélkül. A frissen stadiont kapott Haladás és Loki pedig kiesett... A "Fideotonba" és a Kubatov-féle Fradiba öntött közpénz sok év után végre kamatozni látszik, de a kirakatklubok és a válogatott szereplése ne téveszsen meg minket: az egyetlen Szoboszlai — aki inkább apjának és az osztrák képzési rendszernek köszönhetően lett sikeres — kívül nincs igazán piacképes topjátékosunk, a Nemzetek Ligájában most legyőzött ellenfeleink keretében viszont hemzsegek az ilyenek.

A kép forrása: infostart.hu

A magyarfoci valódi messiása Marco Rossi, akit inkább szerencséivel, mint jó érzékkel hozott hazánkba George F. Hemingway. Az Amerikában szocializálódott üzletember piaci alapon próbálta meg működtetni a Honvédot akkor, amikor az ellenfelek többségének vitorláját már közpénz duzzasztotta. Rossi ekkor mutatta meg először hozzáértését: máshol nem kellő vagy megtört pályafutású játékosokból és tehetséges fiatalokból rakott össze bajnokcsapatot, majd Hemingway sóhősége miatt távozott. Ezután Dunaszerdahelyen és a válogatott élén ért el sikereket, az egyébként fideszhívó "öreg halász" pedig belátva piaci alapú projektjének korlátait, némi haszonnal továbbadta a Honvédot a NER-nek. Ha semmi mást nem tett volna Hemingway, mint hogy Rossit felfedezte a magyar futballnak, már akkor is elismérést érdemelne.

De mit tud Rossi, amit más nem? Pontosan azt, amit Dárdai Pál, aki szintén a nyugati foci termékeként, egyfajta "idegen testként" érkezett a hazai langyos állóvízbe, és tért is vissza hamar a Herthába. Képesek megtalálni a szűkös választékból azokat a játékosokat, akik képesek nemzetközi szinten úgy-ahogy helytállni, mentalitás terén rendben vannak, és a képességeikre szabott játérendszerben nem túl szépen, de eredményesen tudnak játszani. Ha pedig van köztük meccseket eldönteni képes zseni, aki meghúzza a váratlant (Szoboszlai, korábban Dzsudzsák és Gera, a Honvédban pedig Lanzafame), akkor máris megvan az a plusz, ami előreviszi őket. Üzemszerű, profi játék ez, ami a koronavírus miatti felforgatott összeállításban is működik. Nem hasonlítható az Aranycsapat vagy a 60-as évek zsenijeinek csillogásához, sem a már hanyatló magyar futball utolsó mohikánjaihoz (Törőcsik, Nyilasi, Détári), de ezen a szinten kétségkívül eredményes.

Természetesen örülök a részben hazai rendezésű EB-n való szereplésnek, és még jobban örülnék, ha a mostani Nemzetek Ligája-menetelésnek köszönhetően, ha pótszelejtezővel is, de kijutnánk végre a világbajnokságra, és lenne azok topligás játékosunk. De a legjobban annak örülnék, ha az óriási alkotmányos költségekkel felhúzott stadionok megtelnének élettel: jó játékkal és nézőkkel, és ha a hátországban, vagyis az utánpótlás-nevelésben is gyökeret vernének Dárdai és Rossi módszerei. Látok biztató jeleket, de egyelőre sajnos nagyobb a füst, mint a láng.

A magyarfoci javíthatatlan rajongója vagyok és maradok, de fenntartom véleményemet: a mostani eredmények még nem jelentenek áttörést. De ne legyen igazam! Most pedig örüljünk!

A szerző önkormányzati képviselő, történelem-földrajz-drámapedagógia szakos középiskolai tanár és megyei harmadosztályú labdarúgó.

„Vegyenek el mindent, csak szabad sajtót adjanak!”

Az Index-ügy előzményei és következményei

KENYERES BENCE

Idén nyáron egy újabb bástya leomlott. Egy olyan bástya, amely jelképezte mindazt, ami a független nyilvánosságra jellemző. Manapság kevés médium teljesíti mindazon elvárásokat, amely elvárható egy sajtóterméktől: a hiteles tájékoztatást, amelynek legalapvetőbb feltétele a több, egymással ellentétes álláspont megvilágítása. Tudniillik, a politikailag független sajtót Magyarországon a kihalás fenyegeti.

Az Index online portálként Magyarországon 1999-ben elsőként indult el – a nagy rivális Origo csupán egy évvel korábban kezdte meg működését. A két internetes médium a korai 2000-es évek leghitelesebb hivatkozási pontjává vált az internetes nyilvánosságnak. Ehhez professzionális, elhivatott újságírók kellettek, akiknek segítségével az akkor még üresen tátongó piaci rést sikeresen betöltötték. A szerkesztőségekben különböző ideológiai beállítottságú és érdeklődésű szerkesztők dolgoztak, függetlenül a tulajdonosok politikai meggyőződésétől. A háztartások számára

elérhetővé és megfizethetővé váló asztali számítógépeknek, valamint a növekvő online behálózottságnak köszönhetően dinamikusan növekvő látogatottságuk miatt az Origo és az Index megkerülhetetlen tényezőivé váltak a hazai újságírásnak. A sikertörténetnek a folyamatosan fejlődő technológia is jó táptalajt nyújtott: az okostelefonok és a mobilhálózatok elterjedésének köszönhetően a lakosság jelentős részének hozzáférhetővé vált az online világ – még kevésbé tehető, kistelepüléseken élő honfitársainknak is lehetőséget nyújtva az online tájékozódásra.

A sikertörténet azonban másfél évtized után véget ért. Ennek oka azonban prózai: a politika beférkőzött a független szerkesztőségek falai közé. A 2014-es országgyűlési választás kétpólusú versenyre szabott rendszerében a Fidesz-KDNP földcsuszamlásszerű, kétharmados győzelmet szerzett, úgy, hogy a kormánypártokra a választók kevesebb mint 45%-a szavazott. Ezen időszakban az Origo szerkesztőségében dolgozók „csupán” a munkájukat végezték. Köztük volt Pethő András, aki a választásokat követően, májusban cikkezett Lázár Já-

nos akkori kancelláriaminiszter kirívóan magas összeget felemésztő szállodai tartózkodásairól. A cikk megjelenése után röviddel Sáling Gergőt, a lap főszerkesztőjét elbocsátották az Origótól. Ennek a tulajdonos és a magyar állam közti szoros kapcsolat lehetett az oka.

Az Origót azóta bekebelezte a kormány: állampárti propagandaszócsofént üzemeltetik, amely a hiteles tájékoztatást még hírből sem ismeri. A portál a kormányzati kommunikáció stílusába és napirendjébe olyannyira illeszkedik, hogy alig érzékelhető különbség egy fideszes sajtótájékoztató és egy origós újságíró

által megírt tartalom közt. A kormánybaráttá hangolt Origo hiteltelenségét jól mutatja, hogy 2019-ben a legtöbb sajtópert e portál vesztette el. De ez már csak járulékos veszteség, ha eközben a kormányzati érdekek szolgálata anyagi nyereséggel és jól fizető munkákkal kecsegtet az ott dolgozóknak.

A kormány éhsége azóta folyamatosan nő. A Népszabadság, a megyei lapok és a TV2 bekebelezése óta már nincs új a nap alatt, amikor a kormánytól független bástyák leomlására számítunk. Ebbe a sorba illeszkedik annak a portálnak a leépítése, amelyet **hasonló arányban olvastak a Fidesz-szavazók, mint az ellenzékiek.**

Ez a mai magyar politikai polarizációt tekintve kivételes dolognak számított. Dull Szabolcs Index-főszerkesztő elbocsátása már nem volt váratlan meglepetés, mégis sokkolta a magyar társadalom többségét. A hiteles és szakmaszerető szerkesztők úgy döntöttek, hogy nem hagyják cserben a független újságírás eszményét és Dull Szabolcsot, és elhagyták a süllyedő hajót – még úgy is, hogy magasabb fizetéssel próbálták őket a portálnál tartani. A portál korábbi heterogén olvasóközönségét jól példázza a – 2020

júliusának végéig még a régi csapattal dolgozó – portál hitelességét. A minden- és mindenkivel kritikus Index teljesítette mindazt, amit egy széles látókörű olvasó elvárhat: a szkepticizmus, a kritika és a kettős mérce elutasítása. A korrupt ellenzéki figurákat ugyanolyan kíméletlen állampolgári hozzáállással kezelte az oldal, mint a közpénzből élő kormánypártiakat.

Manapság ezen elvárásokat a fennmaradt sajtótermékek közül egyre kevesebben és egyre kevésbé teljesítik. Kiemelt igény a magyar társadalmi többség esetében, hogy a jelenleg a három hatalmi ágra rá-

telepedett kormánypártot egy negyedik, teljesen független, láthatatlan ág ellenőrizze: a média. Ezt a feladatot azonban csak a hatalmat birtoklóktól és az ellenzékétől független, bátor és zsarolhatatlan zurnalisták tudják ellátni. A piac azonban szűkül: a 24.hu tulajdonosa, Varga Zoltán jelezte, hogy az utóbbi időszakban zsarolásnak és verbális támadás-sorozatnak van kitéve,

amelyet a kormányzat irányából érzékel.

Sáling Gergő és Dull Szabolcs a magyar független újságírás mártírjai. Receptjük egyszerű volt: szakmaiságot és hitelességet vártak kollégáiktól, és amíg lehetőségük volt rá, biztosították is a szabad munkavégzést számukra. A szellemük azonban tovább él a korábbi Indexet olvasók bizalmának és az elhivatott újságírók szakmaszeretetének köszönhetően. Közös gyermekük, a Telex minden magyar polgárt szolgálni kíván: a portál kérlelhetetlen ellenfele az apátiának, valamint serkentője az állampolgári érdeklődésnek és aktivitásnak.

Van tehát esély a hiteles tájékozódásra, még a manapság meglehetősen kevés lehetőséget nyújtó hazai nyilvánosságban is: a (még?) fennálló, politikailag független bástyák, az RTL csoport, a HVG, a 24.hu és más médiumok mellé csatlakozott a Telex. Bízunk benne, hogy amikor majd fellobban a sajtószabadság lángja, ezen orgánumok lesznek a szikradók!

A szerző okleveles kommunikációs szakértő, jelenleg a Budapesti Corvinus Egyetem kommunikáció- és médiatudomány mesterszakos hallgatója.

Békejel – Dal a családon belüli erőszak és a rendszerszintű embertelenség áldozataiért

BÁLINT NATÁLIA

A karantén alatt extrém mértékben megnövekedett a családon belüli erőszak mértéke hazánkban. Az elszenvetők elsősorban a nők, gyerekek, ám jócskán akadnak férfiak is a bántalmazottak között. A magyar kormány azonban láthatóan nem kíván tenni ez ellen semmit, a hatóságok sok esetben támogatják az agresszort, nincsenek elrettentő ítéletek, és ha kilép valaki egy mérgező kapcsolatból, kint a társadalom számonkérése, áldozathibáztatása fogadja. Hogy tehetél ilyet? Miért maradtál vele? – hangzik a kérdés, majd hozzátesszük a tájékoztalónok, hogy “velem ezt biztosan nem tette volna meg!”. Sokan nem tudják, hogy a bántalmazók viselkedését agyi strukturális deformitás okozza, amely gyógyíthatatlan, ezért alapvetően nem változnak meg, maximum átmenetileg. Ezek az emberek manipulatívok, a kapcsolat elején lehangoló és kedvesek, amelynek következtében az áldozat önmaga felett teljes kontrollt ad a kezükbe. Nincs összefüggés intelligenciával, neveltetéssel: bántalmazó, agresszív ember akad a magasan képzettek és az iskolázatlanok között is. Előbbiek talán kifinomultabbak módszereiket tekintve, de ez sem biztos.

Renner Erikáról sokan hallottunk már: ő az egykori fideszes egészségügyi miniszter Mikola István unokaöccsének, Bene Krisztián volt kórházigazgatójának az áldozata. Miután az egyébként családost férfit elhagyta a barátnője, egy reggelen rátámadt a nő saját otthonában, és lúggal maratta le a nemiszervét. Erika ennek következtében nem tudott többé gyermeket vállalni, a rendszer meghurcolta, az őt vizsgáló orvosok és a bírók, ügyészek is az ő felelősségét firtatták, amelynek következtében súlyos pszichés traumákkal kénytelen élni – túl a fizikai, sosem gyógyulokon.

December 7-én debütált az új dalom, amelynek klipjében mások mellett feltűnik Renner Erika, valamint Orosz Bernadett is, akit miután egykori párja péppé vert, nem számíthatott az állam védelmére, ezért a nyilvánossághoz fordult. Bernadett félelmében – miután a hatóságok nem tartóztatták le az egykori katonatisztet – kiírta a Facebookra a nevét, és megmutatta a képét. Most erre fel 5 millió forintot követel tőle a férfi: a bántalmazó, aki csaknem megölte. A hatgyermekes édesanya és nagymama küzd sorstársaiért és mindenkiért, aki védelemre szorul. Amikor megkerestem a dal ötletével, alig akarta elhinni, hogy a címe “Békejel”.

Ugyanis ő akkor jegyeztette be az egyesületét, a BÉKE-t, vagyis a Bántalmazottak Érdekképviselői Egyesületét, és nagyon szeretett volna egy dalt, amely szimbóluma lehet a tevékenységüknek. Nem hiszek a véletlenekben. Bernadett missziójához ezáltal kapcsolódtam. Hiszünk, hogy a hal a fejtől bűzlik, hiszünk, hogy az áldozatok szabályos, hatósági elnyomása, megalázása, a bántalmazók pártolása, mentegetése (gondoljunk például a felháborítóan enyhe ítéletekre, amelyeket az állatkínzókra szabnak ki) az állampárt hatalmának egyik záloga. Az alapvető társadalmi biztonságérzet hiányából kifolyólag az emberek hajlamosabbak félelmükben egy általuk erősnek hitt hatalmat a helyén tartani. Az igazságtalan választási rendszer miatt kétharmadot elnyerő állampárt a lakosság rászavazó egyharmadának kritikátlansága miatt ülhet immár tíz éve az országon. Ez a kritikátlanság ugyanonnan táplálkozik, ahonnan egy mérgező kapcsolatból kitörni képtelen, bántalmazott emberé. A jelenség neve Stockholm-szindróma, egy stockholmi bankrablástól kapta a nevét, amelynek során a túsók szeretetet, vonzalmat kezdtek el táplálni fogvatartóik iránt. Mert kialakult a mentális és fizikai függőségen túl a bizonytalanság érzése.

A Békejel klipjének költségét közösségi finanszírozással teremtettük elő. Mintegy 130 ember adakozott, köztük sok keszthelyi is. Számos érdekesség, kép található a www.balintnatalia.com/bekejel oldalon. A klip és a dal legfőbb üzenete az, hogy az igazság alapvető feltétele a békének. Szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy a rendszer rossz, a törvények nem megfelelőek, az ítélezési gyakorlat kiszolgáltatottá tehet bárkit. Hangsúlyozottan férfiakat is! Sok férfi áldozatról tudunk, akik azonban nem mernek kiállni a nyilvánosság elé. A női bántalmazók módszerei – fizikai adottságaikból eredően – más jellegűek, elsősorban érzelmi és anyagi természetűek, de számos testi bántalmazásról érkezik információ, amely férfiakat érint, gyakran nem csak a párjuk, de anyjuk részéről is. Ám ha egy férfi kiáll, hogy őt bántalmazták, és az igazságszolgáltatás segítségét kéri, egyből megkapja a bélyegeket, miszerint ő “tutyimutyi”, “papucs”, “balek”. Idevezetett az a végtelen érzéketlenség és képmutatás, amely rendszerszinten öli ki az emberekből az együttérzést, a szolidaritás képességét, amely mindent libsinek és sorosistának bélyegez, ami emberséges.

Amikor kiderült, hogy Szájer József, a Fidesz egyik oszlopa homoszexuális orgián bukott le Brüsszelben, számos állampárti szavazót hatalmába kerített a kognitív disszonancia. Légvárakat építettek, megmagyarázták, hogy egyrészt nem is igaz, másrészt pedig “Brüsszel rontotta meg a képviselő urat”. Nem számít, hogy Bayer Zsolt maga ismerte el, hogy erről mindenki tud 30 éve Szembe kell néznünk azzal, ami egyre jobban látszik: a homofóbok túlnyomó többsége homoszexuális, és számos esetben a rendszer az, amely kikényszeríti a képmutatást, mert nem fogadja el az eltérést a megadott dogmáktól. Nem fogadja el a gyengeséget, képtelen emberséggel reagálni, és képtelen rendet tartani, nem is célja mindez! Ilyen képmutató rendszerben nagyon nehéz ép lélekkel felnőni. Az öngyűlölet a gyökere a bántalmazók viselkedésének is. A pszichopáták belső morális gátja hiányzik, őket kívülről kell kordában tartani. A Békejelben azért imádkozom, hogy “Kattanjon a zárkazar! A bűnös kapja, ami jár! Elég volt az álarckból, az álharckukból, amit velünk fizetnek meg. A színjáték sem megy tovább. Ember, lásd, hogy ki ver át! Tehetőség és lélek nélkül elsötétül minden, ami fényben gyönyört ad!”

Hogyan kívánjunk békés, áldott karácsonyt, miközben tudjuk, hogy a “Behúzott függönyök jól takarnak, az ügyintézők tán jól akarnak, de jó- vagy rosszindulattól fűtve az áldozat hibája mégis a büntény”? Mindenesetre én arra kérem szeretett szülővárosom polgárait, hogy emberséggel viseltessenek egymás iránt! Ha látnak szomorú embert, egyet kérdezzenek meg tőle: Miben tudok segíteni? Nincs szüksége számonkérésre, tanácsra, csak arra, hogy érezze: nincs egyedül. Nagyon sok embernek van szüksége társadalmi szolidaritásra. Nem olyanra, amelyet egyvalaki felülről szervez, nem csak jótékonyági akciókra, pláne olyanokra nem, amelyeket egyesek saját PR-jukra fordíthatnak, ahogyan azt az igazi nárcisztikusok teszik is rendre. Az embereknek jó szóra, megértésre van szükségük, mert közösségekben élünk, és ha bizonyos kérdésekről máshogy is vélekedünk, alapvetően mind emberek vagyunk. Nem egymással, hanem az embertelenséggel van okunk harcot folytatni.

www.balintnatalia.com/bekejel

A szerző operaénekes, közgazdász, nemzetközi kapcsolatok elemző.

Adventi gondolatok

DR. WELLER-JAKUS TAMÁS

A falevelek nem oly rég, hogy lehulltak, a város fényei már vibrálva adják hírül, hogy bizony, nemsokára itt a karácsony. Bizonyos fényeket, kellemes illatokat gyerekkorunk óta a karácsonyi készülődéssel kötünk össze. Sokunkban jelen van már az a pozitív várakozás és fokozódó izgalom, amellyel a karácsonyra készülünk. Hozzászoktunk ahhoz, hogy ebben az időszakban mintha többen utaznának, nagyobb a sor a pénztárnál, emberek tömegei járnak-kelnek az utcákon. Bár a mostani adventi időszak – a vírus miatt – sajnos, egy kicsit más lesz, mint az eddig megszokottak.

Sokak előtt egy adott cél lebeg: megfelelő ajándékokat kell beszerezni az ünnepekre. Nincs még egy olyan ünnep a nyugati kultúrában, amellyel kapcsolatban ekkora reklámozhatóság zúdulna az emberekre, mint a szeretet ünnepe és az azt megelőző négy hét, az advent.

A latin kifejezés, *Adventus Domini* – az Úr eljövetele – sokak számára ismerősen cseng: elsősorban azok számára, akiknek advent és a karácsony ünneplése nemcsak hagyomány, hanem lelki, hitbéli tartalommal is bír. A tévécsatornák, az internet, az újságok, az utcai fények által felénk érkező impulzusok mind-mind azt sugallják, hogy készülnünk kell valamire, és ezt egyféleképpen tehetjük meg: ha vásárolunk. Látnunk kell tehát, hogy a körülöttünk lévő világ egy adott keretbe próbálja helyezni a gondolkodásunkat, értékítéletünket, szokásainkat – és mindezt sokaknál sikerrel teszi.

A pénz hatalom. A hatalom pedig illúzió. Igaz, vastag kövekből épített, de akkor is csak illúzió. A pénz jó, ha van, gond, ha nincs. Mégis, akad néhány dolog, amit nem kaphatsz meg érte. Ezeket egy mastercardos reklám szépen összefoglalta.

Nem vehetsz pénzen egészséget. Bár

ez csak részben igaz, hiszen az egészség megóvásához, a betegségek gyógyításához szükséges gyógyszereket, egyebeket megkaphatod pénzért. Ugyanakkor, a jelenleg gyógyíthatatlan betegségekkel nem tudsz alkudozni, nem tudod őket lefizetni, mert nem válogatnak, és nem kéri a bankkártyádat.

Szeretetet és szerelmet sem vásárolhatsz. Illetve megpróbálhatod, de nem kapsz mást, csupán egy bábut, amely tömve van hamis érzelmekkel, vagy rosszabb esetben üres, mint a hüvely, amiből kiették a borsót.

A kép forrása: evangelikus.hu

A barátsággal ugyanez a helyzet. Álbarátokat vehetsz magad köré, akik olykor felvidítanak. De valahol úgyis tudni fogod, hogyha elfogy a tőled áradó csilingelő pénzáradat, ezen személyek úgy tűnnek el majd a sötétben, mintha soha nem is léteztek volna.

Élményeid is megfizethetetlenek, legyenek jók vagy rosszak, építsenek, vagy romboljanak, mégsem leszel képes kifejezni összecszerűen, hogy mit jelent az átélésük. A hozzájuk vezető út, persze, összegben mérhető.

Egy szó, mint száz, életed egy részét (úgy hiszem, a fontosabbikat) nem tudod pénzben kifejezni, vagy megfizetni. Szerintem nem is akarod.

A várakozás és a szeretet, e két szó, amelyről az advent és a karácsony eredetileg szól, feltételez egy olyan emberi

erényt, amely mindkét szó alapfeltétele is egyben: ez pedig a türelem és az abból fakadó megértés. Amikor a rohanó, idegeskedő, feszült tömegre nézünk, valahogy nem e két fogalom jut eszünkbe... Sokkal inkább az a stressz, amely a vásárlásból, az ajándékozás „kötelességéből” fakad. Nem látunk türelmet és megértést magunk körül – ezek nem férnek bele a gyakran tolatódó reklámok világába. A karácsonyt megelőző időszak egy kiváló lehetőség a cégeknek, hogy kihasználják az ajándékozás egyébként szép szokását és a bennünk lévő „szeretet-űrt”. A reklámok ezáltal hozzájárulnak ahhoz, hogy az ünnepből a végén épp a két leglényegesebb fogalom maradjon ki: a pozitív várakozás és a mások iránti önzetlen szeretet.

Az advent és a karácsony egészen másról szól, mint amit a felénk érkező külső ingerek ezekben a hetekben sugallnak. S ha a bennünk lévő esetleges lelki űrt vásárlással próbáljuk megtölteni, akkor ez semmiképpen nem célravezető megoldás.

Ugyanis mindenekelőtt nem valamit, hanem valakit várunk. Vagyis lelkünk problémáira nem a vásárlásban, a tárgyi világban kell keresnünk a választ – annak ellenére, hogy erről szól minden körülöttünk. Ha engedjük, hogy tárgyak, illetve a pénz legyen gondolkodásunk középpontjában, egyre inkább kiszolgáltatottá tesszük magunkat, és egy olyan nyomásnak akarunk állandóan megfelelni, amely valójában nem tehet minket boldoggá.

Advent és a karácsony eredetileg Jézusról szól, akiben testet ölt a szeretet, türelem és megértés. Advent lehetőséget ad az elcsendesedésre és az áldott várakozásra. Próbáljuk meg időnket jobban beosztani, fordítsunk legalább ilyenkor több időt emberi kapcsolatainkra. Gyakoroljunk türelmet, megértést másokkal szemben – az ünnepek lényegének megértése segít majd abban, hogy ez az időszak külön legyen az átlagos hétköznapiaktól.

Hogyan gerjesszünk gyűlöletet? 1. lecke

KINDL GYÖRGY

Alapvető, hogy törekednünk kell a megosztásra! A gyűlöletnek szüksége, hogy legyen célpontja, lehetőleg egy jól körülírható személy, szervezet, csoport. Tárgyat felesleges gyűlölnünk, hiszen azzal szemben sokkal hatékonyabban eljárhatunk: összetörjük, kidobjuk. A cél – személy, csoport – legyen behatárolható, megjeleníthető. A gyűlölet fegyver, amit azzal szemben kell alkalmaznunk, akitől valójában félünk, esetleg rettegünk. A gyűlölettel tudunk magunk mellé állítani hasonlóan gondolkodó (?), önmagukban ugyancsak halovány és gyenge társakat. A bevezetéshez lássunk egy példát:

Adott egy kisváros polgármestere, akit nem tudása, kvalitása, képességei alapján választanak meg, hanem pártállása emeli székébe. Érzí, hogy a szék neki kemény, fészkelődik, de zsigeri – belenevelt – gögje szinte rákényszeríti, hogy alkalmasnak higgye magát a posztra. Első nekifutásra – rácsodálkozási fázis – ezer képet oszt meg magáról a közösségi oldalon, hogy láttassa talmi sikerét, illetve lehetséges követőket gyűjthessen maga köré. Második lépcsőben próbálkozik olyan vásári „multságok” bevezetésével (pl. óriáskerék), ami a majálisra emlékeztet, primitívségével pedig nosztalgiát ébreszt. Tegyük hozzá, még ezt sem saját kútfőből (mélységet demonstrálva) meríti, hanem hű (?) kollégái javaslataiból szemezget. Ezt folytatva – ötletlopás – kutyás strandot engedélyez, és próbálja elhíttetni, mintha ehhez jelentős köze lenne, lett volna, a sikert magának könyveli el. A sor hasonlóan folytatható, mert gene-

ratori szerepe nincs, így a lehetséges hülámokon lovagol, amit a környezet, vagy a párt (!) odadob a városnak. A lényeg, hogy szűk mezsgyén mozogva el tudják hitetni vele, hogy ő egy „vezető”, és mosolyogva figyelik kívülről, ahogy a kamerába tekingetve tükrözi önimádatát. Ezt normális esetben média-maszturbációnak titulálhatjuk. Az említett kisvárosnak persze van ellenzéke az önkormányzatban. Ők ellensúlyt jelentenek, illetve mindenre kiterjedő figyelmet, ami iszonyúan zavaró, mert gyakran rávilágít a császár új ruhájára – a császár meztelen! Mivel a meg nem nevezett és szerencsétlen polgármester szellemi képességei és félelmei miatt képtelen észszerű kompromisszumra, így a gyűlölet gerjesztésének útjára lép! Látszik, hogy jó tanítvány, mivel korábbi, sajátjának beállított írásai – helyesírási hibái, persze, nem engedik a megjelenítést – már megosztották a kisváros lakosságát. Követői lázas figyelemmel, kiélezetten lesik új megosztásait, hogy lájkkal, hozzászólással biztosítsák hitét, jó úton jár a gyűlölet építésben! A példaként szolgáló emberke lubickol a hozzászólások tengerében, kezeit dörzsöli, hogy ő bizony már a világ vezető hatalma! Itt jön a csavar, mert a gyűlöletkeltésben fontos a tábor összekovácsolása! Hogyha ezt a hatalmi hitet tükrözi, akkor erősnek látszana, amittől már talán tartanának is. Ezért gyorsan szerénységet, némi gyengeséget kell mutatni, hogy az önanonosulást segíteni lehessen a szellemi toprongyok körében. Gyors siránkozás következik, hogy inaszakadt munkája

közepette csak támadások érik, és ettől ő kétségbeesve tekinget szét, szemei könnyel telnek. Ó, Istenem! Szegény, szegény emberke, akit imádói azonnal biztosítanak arról, hogy ő bizony a tuti, a guru, a magasztos, ne áztassa sírásával a vidéket – főleg úgy ne, hogy a csapadékelvezetés még mindig nem megoldott! Itt azonban le kell menni primitívbe, nincs mese! A gyűlölködés szításával a hozzászólások között nem szabad törölni a hasonlóan fröcsögők véleményét, mert azzal kovácsoldóik egybe a tábor.

A fenti példa iránymutató, így következhetnek a témazáró kérdések – a jó választ kérjük bekarikázni! A gyűlölködők kedvéért csak egy lehetséges választ adunk meg a sikeres vizsga érdekében:

1. Ugye, milyen jó gyűlölködni?

a. Igen, erről szól az életem!

2. Imádja a kisváros polgármesterét?

a. Feltétel és nemi identitás nélkül szerelmes vagyok bele!

3. Követem a kisváros polgármesterét akkor is, ha kútba ugrik?

a. Mindenképpen, csak kérek a ruháimnak egy fogast, amire felakaszthatom azokat!

Amennyiben Ön három "a.)" választ jelölt meg, sikeresen teljesítette a „Hogyan gerjesszünk gyűlöletet?” vizsgaanyag első fejezetét! Gratulálunk! Ha még nem tag, beléphet a Fideszbe!

A szerző lokálpatrióta.

Petíció: ne épülhessen több lakóingatlan a Balaton-partra!

A KÉVE online petíciót indított az aHang felületén annak érdekében, hogy a képviselő-testület alkosson olyan rendeletet, amely megtiltja lakóingatlanok építését Keszthely város közigazgatási területén a vasútvonal és a Balaton között.

A Telex nemrég részletes cikkben foglalkozott a keszthelyi Balaton-part lakóingatlanokkal, elsősorban apartmanházakkal való beépítésével. Eszerint "az egykori Zala kemping helyére, a Balaton partján lévő hét hektáros telken 288 lakásos társasházat akarnak felhúzni." A szóban forgó kemping évek óta tart, elhanyagolt és egyre csak pusztul, valószínűleg nem függetlenül a befektetői szándékoktól. Más balatoni településeken, elsősorban Siófokon már jól látható, hogy hova vezet a mértéktelen beépítés, amely elzárja a partot az emberek elől. A szállodák legalább hosszú távú bevételt hoznak a város számára, és munkahelyeket teremtenek, míg a lakóparkok csak a befektetőknek hoznak hasznot.

A káros folyamatoknak gátat kell szabni! Ha Ön is egyetért ezzel, írja alá a petíciót!

szabad.ahang.hu/petitions/ne-epulhessen-tobb-lakoingatlan-a-keszthelyi-balaton-partra/

Tipp: ha beírja az internetes keresőbe a Keszthely, lakópark és petíció szavakat, könnyen megtalálja az oldalt.

Mi lesz veled, Georgikon?

MOLNÁR TIBOR

Elbocsátások és radikális átszervezés a Szent István Egyetemen — sajnos, a szeptemberben társult Georgikon is érintett. A gróf Festetics György által alapított, idén 223 éves felsőfokú mezőgazdasági tanintézményt régóta csatolgtatják ide-oda, amit eddig viszonylag jól véselt át, de a mostani leépítési tervek súlyosan érinthetik. A fénykorában világviszonylatban is vezető, de még a szocializmusban is önálló intézményt nemcsak jobb sorsra nem tartották érdemesnek az illetékesek, hanem talán nem túlzás azt állítani, hogy 1849 óta sosem állt ilyen közel a megszűnéshez, vagy önálló arcúata és integritása teljes elvesztéséhez. De kinek a szügye, hogy a politikai akarat így bedarállhat egy nagymúltú felsőoktatási intézményt? És milyen következményekkel járhat Keszthelyre nézve a Georgikon elsorvasztása?

21 egyetemi adjunktus, 18 docens, 7 professzor, 8 tanársegéd, 3 főiskolai docens, 4 kisegítő dolgozó, 1 könyvtáros, 1 laboráns, 1 mérnök-tanár, 1 mestertanár, 6 mestertanár, 49 műszaki szolgáltató, 1 művész-tanár, 2 nyelvtanár, 49 szakmai szolgáltató, 11 tanszéki mérnök, 3 technikus, 1 testnevelő tanár, 3 tudományos főmunkatárs, 3 tudományos munkatárs, 2 tudományos segédmunkatárs, 39 ügyintéző, 12 ügyvivő szakértő, összesen 199 dolgozó — ennyi embert bocsátottak el december elején csoportos létszámleépítés keretében a központosított, mamut-méretűre hizlalt Szent István Egyetemről (székhelye: Gödöllő). Ehhez a gigaegyetemhez tartozik augusztus óta a 223 éve alapított keszthelyi Georgikon is. Ez nagyjából 20-30 százalékos leépítést jelent, pedig az intézményből legalább egy tucat magas beosztású oktató-kutató távozott már az összevonás hírére is.

Vajon a fűnyíróelv alapján hány dolgozó vált "feleslegessé" az immár campusa lefokozott keszthelyi intézményben? Pontos számot nem tudunk, mivel a megmaradt dolgozók saját jól fel-fogott érdekükben nem mernek nyilatkozni erről, szinte teljes a hírzárlat.

A Georgikon ide-oda csatolgtatásának, "integrálásának" szép hagyománya van. Bizonyos esetekben ez jól tett a képzési, kutatási, pályázati együttműködéseknek, mint ahogy a Veszprémmel kötött kényszerházasságról is kiderült a végére, hogy nem is volt annyira rossz — bár egyes vélekedések szerint ha mégis Kaposvárral egyesül az intézmény 15-20 éve, most nem tartanánk itt. De a mostani, minden szakmai ellenére és tiltakozásra fittyet hányó, a palkovicsi rögeszme jegyében erőből átnyomott átszervezésről már a tavaszi törvénymódosításkor tudható volt, hogy komoly károkat fog okozni. A terv legalább 2-3 éve eldöntött tény, ám korábban megbukott többek között az azóta jelentősen meggyengített MTA és maga az idős Festetics György herceg direkt közbenjárására. Ám a törvényt — sok másikkal — aznap (március 13-án) elővették, amikor a miniszterelnök meghirdette a pandémia első hullámának drasztikus elővigyázatossági intézkedéseit. Ezt látva már a nyár folyamán megindult a vezető oktatók elvándorlása a Georgikonról — ki a versenyszférába, ki pedig más felsőoktatási intézményekbe távozott. Az egyetemekenél nem csak a munkavállalók számossága az érzékeny veszteség: egy-egy nagy hírnevű és tudományos eredményekkel rendelkező, befolyásos professzor elvesztése gyakorla-

tilag pótolhatatlan, különösen a vidéki Magyarország és a már Szlovákiával sem versenyképes bérek viszonylatában.

Manninger Jenő országgyűlési képviselő szügye, hogy egy szalmaszál sem tett keresztbe, és némán tűrte Keszthely ősi egyetemének sokadik beszántását, megsértve ezzel nagybátyja, Manninger Gusztáv Adolf professzor emlékét, pedig nagyrészt az ő jó hírének köszönhetően emelkedhetett politikai migránsként jelenlegi magas pozíciójába. Nagy Bálint polgármester szügye, hogy a kutyás strandozás, óriáskerekezés és észak-koreai léptéki médiaszereplés közepette egyetlen érdemi szava sem volt a város egyetemének tönkretétele ellen. De hogyan is várhatnánk ilyet egy olyan embertől, aki kínosan titkolja végzettségét, és még a saját kampányfilmjében állítottakra sem emlékszik? A Sáringer-Kenyeres politikuscsalád a Georgikonhoz ezer szállal kötődő tagjainak szügye, hogy a jól csengő név dacára az üléspontjuk határozza meg az álláspontjukat, így ők is némák maradtak ebben a témában. A Georgikon egyetemi polgárainak (beleértve a vezetőket is) szügye, hogy nem voltak képesek erőteljesebb ellenállásra, bátrabb kiállásra, holott ez sok esetben meghátrálásra kényszerítette már a hatalmat. A megalkuvó, csendben meghúzódozó hozzáállás viszont még sosem vezetett sikerre. A keszthelyi kötődésű Palkovics miniszter szügye (bár kétlem, hogy képes ilyet érezni), hogy megalomán terveivel úthengerként gázolta el Európá legregibb rendszeresen működő mezőgazdasági felsőoktatási intézményét.

2016 végén, akkor még az Együtt országos elnökségi tagjaként, a Georgikon egyetemi polgáraként először emeltem fel szavamat az átszervezési tervek ellen. Bár Manninger Jenő lekezelően reagált nyílt levelemre, az ügy bekerült a nyilvánosságba, és részben talán ennek, de még inkább a közelgő választásnak köszönhetően egy időre lekerült a napirendről. Helyben természetesen kaptam hideget-meleget, amiért izgága ellenzéki viselkedéssel koc-

káztatom a Georgikon sorsát, sőt egy „független” ifjú titántól is kaptam hivataloskodó levelet, hogy miért keverem bele a politikát az egyetem ügyeibe. De hát nem éppen a politika szól bele a Georgikon életébe?!

Ne legyenek tehát kétségeink afelől, hogy a Georgikon oktatói és dolgozói létszáma a nyári exodus után tovább fog csökkenni. De ki fog egy ilyen visszavágott létszámú és költségvetésű „campusra” jelentkezni? A Keszthelynek egyetemi városi rangot adó, fiatalokat idevonzó, értelmiséget megtartó, a város életét felpezsdítő Georgikon egyre gyorsuló agóniára, süllyedésre van ítélve. És ha tovább csökken a hallgatói létszám, mi lesz a megüresedő értékes, belvárosi fekvésű ingatlanok és a hatalmas földterületek, a tangazdaság sorsa? Aki azt hiszi, ez csak spekuláció, nézze meg kívülről a B épületet, a Deák utcában található volt huszárlaktanyát. Ez gyakorlatilag a rezsiszámla kímélése végett lett kiürítve és sorsára hagyva, lassan fél évtizede. Az épület állaga erősen romlik, ennél még az is sokkal jobb lenne, ha valaki bármilyen célra hasznosítaná. De milyen tevékenységeket lehet helyi viszonylatban egy ilyen középületbe belegendolni, a helyi vezetés fantáziájának teljes hiányában? Nos, szorozzuk be ezt kb. ötvennel, legalább ekkora a Georgikon által kezelt ingatlan- és földállomány. Talán nem véletlen, hogy az új egyetemipari trösztöt február 1-től irányító kuratórium elnöke az a Csányi Sándor, aki sokáig a leggazdagabb (ma 2.) magyarként nem csak az OTP teljhatalmú vezére, hanem az ország legnagyobb agrárvállalkozója is...

De mit tehetünk a Georgikon megmentéséért? A jelenleg hatalmi helyzetben lévő helyi politikai „elit” nyilvánvalóan nem tud és nem is akar semmit. A patinás falak között megmaradt kevesek, és az elbocsátott, nyugdíjba menekült, szét-szóratott sokak pedig őrizhetik a gazdaság hagyományt úgy, ahogyan a selmeci hagyományt őrizték titokban a soproniak az előző pártállam évtizedei alatt. Ha pedig eljön a kormányváltás és vele a valódi rendszerváltás, a válságkezelés közepette sem szabad megfeledkeznünk azokról a károkról, amiket a felsőoktatásban okozott a palkovicsi reformdüh.

Az oly sokat emlegetett gróf Festetics György forog a sírjában. Igazán sajnálatos, hogy gazdag örökségéből lassan már csak a feudális hatalomgyakorlás és a jobbágyi behódolás maradt meg Keszthelyen.

Keszthelyi civil kontroll – Elindult a KÉVE podcast csatornája!

De mi az a podcast? A podcasting technológia lehetővé teszi digitális hang-, videó- és más állományok sorozatszerű közzétételét az interneten, úgy, hogy a felhasználók feliratkozhatnak az adott műsor epizódjait tartalmazó csatornákra. Az ilyen technológiával közzétett műsorok neve a podcast. A nemrég újraindult Szabad Európa Rádió is ilyen technológiával juttatja el adásait a hallgatókhoz. A KÉVE által közzétett, Keszthelyi civil kontroll című podcast eddigi részei az **anchor.fm/keve** címen érhetőek el, az aktuális epizód pedig a posztban található képre és címre kattintva. Bármilyen interneteléréssel rendelkező eszközön meghallgatható, tehát számítógépen, okostelefonon és tableten egyaránt.

Podcast csatornánkon utazás és házimunka közben, vagy akár kifejezetten a tartalomra koncentrálni olyan híreket, véleményeket hallgathat meg, amelyekkel a "hivatalos" médiában nem, vagy csak erősen lerövidítve, az eredeti információt meggyengítve találkozhat.

A járványügyi előírások betartása mellett szívesen látjuk műsorunkban azokat is, akik szeretnék elmondani véleményüket helyi közügyeinkről, Keszthelyről és a nyugat-balatoni térségről. Várjuk azokat, akiknek van mondanivalójuk, és azt el is merik mondani. Hetente újabb és újabb témákkal jelentkezünk.

Hangolódjon ránk! Várjuk témajavasataikat! Üzeneteiket a 06 50 10 94 844-es telefonszámra tudják elküldeni.

Mi mindenkit meghallgatunk! Önök is hallgassanak minket!

anchor.fm/keve

A KÉVE idén is segít!

Ha Ön időskorú vagy mozgáskorlátozott, és bevásárlásban, gyógyszerkiváltásban, ügyintézésben, kisebb javításokban, szállításban segítségre van szüksége, forduljon bizalommal egyesületünk önkormányzati képviselőihez és vezetőihez!

Emellett a rászorulóknak tartós élelmiszerrel, kisebb ajándékcsomagokkal és könyvekkel is igyekszünk segíteni, hogy könnyebben teljen ez a nehéz időszak, és szebb legyen az ünnep. Hívjon minket vagy írjon nekünk, és megbeszéljük, hogy mit tehetünk Önért!

Czuth Zoltán László

önkormányzati képviselő

30/554-3076

Dékány Péter

önkormányzati képviselő

20/418-9303

Molnár Tibor

önkormányzati képviselő

30/385-9511

Dr. Weller-Jakus Tamás

a KÉVE elnöke

70/371-7722

Herold János

a KÉVE alelnöke

70/313-4166

E-mail: segitseg@keve-keszthely.hu

A 10101030-83553600-01004005 számlaszámra utalva támogathatja a keszthelyi szabad sajtó működését. Köszönjük!

*****HELYI HÍRLAP

Felelős kiadó: Kisvárosunkért Érdekvédelmi Egyesület, 8360 Keszthely, Béri Balogh Ádám u. 1. II./4. Dr. Weller-Jakus Tamás elnök
Főszerkesztő: Kenyeres Bence

Szerkesztőbizottság: Bálint Natália, Vass Bálint

A szerkesztőség címe: 8360 Keszthely, Rákóczi tér 21.

+36-70 371 7722 keszthelyihirlap@keve-keszthely.hu

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

Készült 8000 példányban a keszthelyi Litográf 95 Nyomdában.

ISSN: 2732-0561